

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΡΤΙΟΣ – ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007 • ΤΕΥΧΟΣ 53

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ αὐτονόητα	σελ. 1
Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς Κύριος ἡ μόνη ἀλήθεια	σελ. 2
Ὁ Παπισμὸς εἶναι αἵρεση!	σελ. 4
Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν γιὰ τὸ βιβλίον Ἱστορίας.....	σελ. 7
Ἡ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου	σελ. 9
Ἡ ὑπονόμευση τοῦ αὐτονόητου	σελ. 12
Τὸ ἀγάπησα τὸ ἀηδόνι καὶ μ' ἐνέπνευσε	σελ. 14
Ἐπιστολὲς Ἀναγνωστῶν	σελ. 15
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 18

ΤΑ ΑΥΤΟΝΟΗΤΑ

Καθὼς εἴμαστε στὴν περίοδο τῆς ἀνοιξης (ἔαρος) χρονικά ἀλλὰ καὶ τοῦ νοητοῦ Ἑαρος, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ νοητοῦ νυμφίου Χριστοῦ καὶ χρονικά ἀλλὰ καὶ τροπικά, σκεφθῆκαμε σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος νὰ προσφέρουμε μιά ἀνθοδέσμη κειμένων. Οἱ ἀνθοδέσμες, ὡς γνωστόν, χαρακτηρίζονται γιὰ τὴν ποιότητα ἀλλὰ καὶ τὴν ποικιλία τῶν ἀνθῶν πού τις ἀπαρτίζουν.

Ἔτσι λοιπὸν ξεκινοῦμε μὲ τὸ πασχαλινὸ μήνυμα τοῦ πολυσεδάστου Ἀγιορείτου Γέροντος, τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους π. Γεωργίου, τὸ ὁποῖον

ἀποπνέει –ὅπως πάντοτε– ἄρωμα Ὁρθοδοξίας. Μὲ ἀσφαλὲς μέτρο κρίσεως καὶ συγκρίσεως τὴν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σταυρωθέντι καὶ ἀναστάντι ἀληθείας, ἀναφέρεται στὴ μεγάλη σύγχρονη πρόκληση γιὰ τὴν Ἐκκλησία, στὸν συγκρητιστικὸ οἰκουμενισμό, πού ζητεῖ νὰ σχετικοποιήσει τὴν Ἀλήθεια (μὲ Α κεφαλαῖο), ἀμφισβητώντας τὴ μοναδικότητα τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸν ἴδιο ὁμολογιακὸ προσανατολισμὸ, πού ἀποπνέει ἐπίσης ἄρωμα σεβασμοῦ τῆς πολυτίμητης πατερικῆς μας παραδόσεως, ἔχει καὶ τὸ δεύτερο κατὰ σειρά ἄρθρο. Ἀνήκει στὸν π. Ἀνα-

στάσιο Γκοτσόπουλο, κληρικό και θεολόγο από την Πάτρα, ο οποίος –μέ πλήρη τεκμηρίωση– μάς θυμίζει πράγματα αυτονόητα για όλους τους Ὁρθοδόξους, τουλάχιστο μέχρι τις αρχές του 20ού αἰ., ὅτι δηλαδή ὁ παπισμός εἶναι αἵρεση, καί μάλιστα σύννοση ὄλων τῶν αἱρέσεων, πού ταλαιπώρησαν τήν Ἐκκλησία.

Στή συνέχεια τόν λόγο παίρνει ἡ καταξιωμένη γιά τόν σοβαρό ἐπιστημονικό ἀλλά καί ἔθνικό της λόγο «Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν», γιά νά μάς πεί τά αυτονόητα, πού κάποιοι μεθοδικά καί δόλια ξηλώνουν, ὅτι δηλαδή ἡ «ἀληθινή» ἱστορική ἀλήθεια –καί ὄχι ἡ κατασκευασμένη σέ σκοτεινά μαγειρεῖα– εἶναι ἡ τροφή τῆς ἱστορικῆς μνήμης πού ἀρμόζει νά δίνουμε, τώρα καί πάντοτε, στά παιδιά μας. Αυτό μάλιστα ἀποτελεῖ ἐπιταγή τοῦ ἴδιου τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Ὅπως καταλαβαίνει κανείς, ἀφορμή γιά τήν ἀνάδειξη αὐτῶν τῶν αυτονόητων ἀληθειῶν στάθηκε τό μεγάλο σκάνδαλο τῶν τελευταίων μηνῶν, τό ἀνιστόρητο βιβλίο Ἱστορίας τῆς Στ' Δημοτικού.

Καί γιά νά συνεχίσουμε τήν αυτονόητη –γιά κάθε λαό πού θέλει νά ἔχει μέλλον– μετάγγιση μνήμης, τή σκυτάλη θά πάρει ὁ κ. Θεοφάνης Μαλκίδης, ἀπό τούς λαμπρούς νέους ἐπιστήμονες τῆς Θράκης, γιά νά μάς θυμίσει τήν γενοκτονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀλησιμόνητων

πατρίδων τῆς Ἀνατολῆς ἀπό τούς Τούρκους. Τό καλεῖ ἡ ἐγγίζουσα 19η Μαΐου, ἡμέρα μνήμης καί τιμῆς αὐτῆς τῆς γενοκτονίας. Τά γεγονότα αὐτά εἶναι –σημειωτέον– ἀκόμη τόσο νοπά, πού ὅποιαδήποτε προσπάθεια κάποιων νά ξαναγράψουν τήν Ἱστορία, γιά νά τήν χρησιμοποιήσουν ὡς θεραπαινίδα τοῦ γεωστρατηγικοῦ τους σχεδιασμοῦ γιά μιὰ Νέα Τάξη Πραγμάτων στά Βαλκάνια, εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη σέ ἀποτυχία.

Τά αυτονόητα, σέ πνευματικό καί ἱστορικό ἐπίπεδο, θά συμπληρωθοῦν μέ τήν ποιητική –ἀλλά καθόλου λιγότερο «πραγματική», γι' αὐτόν τόν λόγο– ἐκδοχή τους: τό ἀντίθετο μάλιστα. Θά μάς τή δώσει ὁ παπαδιαμαντικός τρέπος τοῦ κ. Στέλιου Παπαθανασίου. Εἶναι δάσκαλος –μέ ὅλη τή βαρύνουσα σημασία καί τιμή πού θάπρεπε νά ἔχει καί σήμερα αὐτή ἡ λέξη– τῶν παιδιῶν μας στό Πειραματικό Σχολεῖο τοῦ Ἀριστοτελείου (μὴν ξεχνοῦμε κι αὐτή τή λέξη) Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Τό τεῦχος ἔχει ὡς ἐπιστέγασμα ἓνα ἐξ ἴσου ποιητικό κείμενο. Τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου αὐτή τή φορά: ἁγίου τῆς ἐποχῆς μας, ἀπό τούς πλέον σημαντικούς. Τίτλος του: «Τό ἀγάπησα τό ἀηδόνη καί μ' ἐνέπνευσε».

Καλὴν ἀνάγνωση.
 Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΣΤΑΥΡΩΘΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣ ΚΥΡΙΟΣ Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ
 τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου,
 Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους

Καθὼς ὁ Κύριος πορεύεται στό ἐκούσιο Πάθος γιά μάς καί γιά τήν σωτηρία μας, ὁδηγεῖται καί ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου γιά ἀνάκρισι καί τελική ἔγκρισι τῆς θανατικῆς ποινῆς πού τοῦ ἐπέβαλε τό Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Πιλάτος, ἄνθρωπος μέ φιλοσοφικές ἀναζητήσεις, ὅταν ἄκουσε ἀπό τόν Κύριο ὅτι ἡ βα-

σιλεία Του δέν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καί ὅτι ἦλθε νά μαρτυρήσῃ «τῇ ἀληθείᾳ», δηλαδή νά φανερώσῃ τήν ἀλήθεια, ἐρώτησε: «Τί ἐστὶν ἀλήθεια» (Ἰωάν. ιη' 38). Δέν περίμενε τήν ἀπάντησι, προφανῶς γιατί ἤξερε ὅτι κανένας φιλόσοφος δέν μπόρεσε νά δώσῃ ἱκανοποιητική ἀπάντησι. Πολλῶ μᾶλλον δέν περίμενε τήν ἀπά-

νησι από ένα υπόδουλο στους Ρωμαίους Έβραίο, πού οί συμπατριῶται του τόν ἔκριναν ἔνοχο θανάτου. Ἐλλά καί ὁ Ἰησοῦς, παρότι πολλές φορές ὠμίλησε γιά τήν ἀποστολή Του νά φέρη στόν κόσμον τήν Ἀλήθεια, δέν ἀπήντησε στόν Πιλάτο. Ὁ Πιλάτος δέν ἔλαβε ἀπάντησι, γιατί δέν ἐρώτησε σωστά. Ἐάν ἐρωτοῦσε ὄχι «τί ἐστιν ἀλήθεια» ἀλλά «τίς ἐστιν Ἀλήθεια», θά ἐλάμβανε τήν ἀπάντησι: «Ἐγώ εἰμι ἡ Ἀλήθεια» (Ἰωάν. ιδ' 6).

Γράφει ὁ π. Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ: «Ἡ ἐπιστήμη καί ἡ φιλοσοφία θέτουν στόν ἑαυτό τους τό ἐρώτημα “τί ἐστιν ἀλήθεια”, ἐνῶ ἡ γνήσια χριστιανική συνείδηση ἀποτείνεται πρὸς τήν ἀλήθεια ρωτώντας “τίς”. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης καί τῆς φιλοσοφίας συχνά θεωροῦν τούς χριστιανούς ὄνειροπόλους χωρὶς δάθος, ἐνῶ γιά τόν ἑαυτό τους ἔχουν τή γνώμη πὼς πατοῦν σέ στέρεη δάση καί γι' αὐτό αὐτοαποκαλοῦνται “θετικιστές”. Κατά παράδοξο τρόπο δέν ἀντιλαμβάνονται τόν ἀφηρημένο χαρακτήρα πού ἔχει τό “τί” τους. Δέν καταλαβαίνουν πὼς ἡ Ἀλήθεια, ἡ συγκεκριμένη, ἡ ἀπόλυτη, μπορεῖ νά εἶναι μόνο “τίς” καί σέ καμία περίπτωση “τί”. Γιατί ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἕνας θεωρητικός τύπος ἢ μία ἀφηρημένη ἰδέα, ἀλλά ἡ Αὐτοζωή, τό “Ἐγώ εἰμι” (Ἰωάν. η' 58)». («Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης», σελ. 119).

Πράγματι ὁ Κύριος δέν ἐνηνθρώπησε γιά νά εἰσηγηθῆ μία νέα φιλοσοφική πρότασι γιά τήν ἀλήθεια ἢ ἔστω καί μία νέα ἠθική συμπεριφορά ἢ μία νέα μεταξὺ ἄλλων θρησκεία, ἀλλά γιά νά φέρη στόν κόσμον σαρκωμένη τήν Ἀλήθεια, τόν ἑαυτό Του. Ἐκτοτε γιά τούς Χριστιανούς ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός. Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο καί Εὐαγγελιστή: «ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 17).

Καί ἐπειδή ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἐλευθερώνει ἀπό τήν πλάνη καί ἄγνοια καί σώζει τόν ἄνθρωπο: «γνώσεσθε τήν Ἀλήθειαν, καί ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. η' 32). Ὑπάρχουν πολλές ἀπόψεις γιά τήν ἀλήθεια, ἀλλά ἕνας ἄλλος εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

Αὐτόν τόν Χριστό-Ἀλήθεια προεφῆτευσαν

οἱ Προφῆται, ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι, ὠμολόγησαν οἱ Μάρτυρες, ἔδογματίσαν οἱ Πατέρες.

Αὐτός ὁ Χριστός εἶναι «φῶς ἐκ φωτός, Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα».

Αὐτός ὁ Χριστός ἔνωσε τελικά καί ἀδιάσπαστα τήν θεία φύσι μέ τήν ἀνθρωπίνη φύσι στήν ὑπόστασι Του, στό ἕνα πρόσωπό Του, στό πρόσωπο τοῦ Λόγου.

Αὐτός ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, γιατί μέ τόν θάνατό Του νικά τόν θάνατό μας καί μέ τήν Ἀνάστασί Του μᾶς χαρίζει τήν αἰώνιο ζωή.

Αὐτήν τήν Χριστοαλήθεια δέν μποροῦμε νά τήν συμβιδάσουμε μέ τίς «ἀλήθειες» τῶν ἄλλων θρησκειῶν καί ἄλλων πίστεων. Ὁ Χριστός εἶναι ὅλη ἡ Ἀλήθεια. Δέν εἶναι ἡ μισή Ἀλήθεια πού πρέπει νά συμπληρωθῆ ἀπό ἄλλες ἀλήθειες.

Ἐχοντας αὐτήν τήν πίστι καί ὁ μέγας Ντοστογιέφσκη ἔγραψε: «Πιστεύω ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἀλλά ἐάν μέ πείση κανεῖς ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐγώ θά προτιμοῦσα νά εἶμαι μέ τόν Χριστό παρά μέ τήν ἀλήθεια». Ὁ Ντοστογιέφσκη καί ὄλοι οἱ πιστοί Χριστιανοί πράγματι προτιμοῦμε, πιστεύουμε στήν προσωποποιημένη καί σαρκωμένη Ἀλήθεια καί ὄχι σέ κάποιες ἀπρόσωπες ἀλήθειες, ἰδέες.

Στήν Ρωσία στά χρόνια τοῦ μαχητικοῦ ἀθεϊσμοῦ κάποιος κομματικός παράγων προσπάθησε μέ μία «ἐπιστημονική» ὁμλία του νά πείση τό ἀκροατήριό του ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι μῦθος. Ἐνόμισε ὅτι ὄλοι ἐπίεσθησαν. Ὅταν ἐρώτησε, ἐάν κάποιος ἔχη νά εἰπῆ κάτι, ἐζήτησε τόν λόγο ἕνας εὐσεβῆς Ρῶσος, ὁ ὁποῖος εἶπε δύο λέξεις μόνον: «Χριστός Ἀνέστη». Ὅλο τό ἀκροατήριό ἐδροντοφώνησε: «Ἀληθῶς Ἀνέστη». Ἡ σαρκωμένη Ἀλήθεια, ὁ Χριστός, ἐνίκησε τίς «ἀλήθειες» τοῦ κόσμου τούτου.

Οἱ σταυρωταί τοῦ Κυρίου προσπάθησαν νά κρύψουν τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί νά συκοφαντήσουν τούς μαθητάς ὅτι ἔκλεψαν τόν Κύριο ἀπό τόν Τάφο. Δέν μᾶς εἶπαν ὅμως πὼς αὐτοί, οἱ κατ' αὐτούς ἀπατεῶνες μαθηταί, ἐκήρυξαν τόν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Κύριο σέ ὄλο τόν κόσμον καί γιά τήν ἀγάπη Του

υπέστησαν διωγμούς, βασανιστήρια και φρικτούς θανάτους.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Σύγχρονοι σταυρωταί τοῦ Κυρίου συκοφαντοῦν τόν Ἀναστάνα Κύριο. Προσπαθοῦν νά τόν γελοιοποιήσουν, χρησιμοποιώντας τόν τύπο, τά ραδιόφωνα, τίς τηλεοράσεις, τό διαδίκτυο. Κυκλοφοροῦν DVD-Video μέ βλάσφημες, ψευδεῖς καί ἀναπόδεικτες κατηγορίες κατά τοῦ Κυρίου, πού διά μεγάλων καθημερινῶν ἐφημερίδων καί περιοδικῶν μπαίνουν σέ κάθε σπίτι, ὥστε μικροί καί μεγάλοι νά κλονίζονται στήν πίστι τους, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει καί ἡ δυνατότης νά ἀκούσουν καί τήν ἄλλη ἄποψη.

Αὐτόν τόν στόχο ἐξυπηρετεῖ καί ἡ νεοεποχίτικη πανθηρησκιακή κίνησι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού προσπαθεῖ νά ἐξισώσῃ τόν Θεάνθρωπο Κύριο καί τήν Ἁγία μας Ὁρθόδοξο πίστι μέ τίς ἄλλες θρησκείες καί ἄλλες ὁμολογίες.

Φοβεροί ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξαν οἱ αἰρέσεις. Φοβερότερος ὅλων εἶναι ὁ Συγκρητισμός, δηλαδή ἡ ἀνάμιξις καί σχετικοποίησις κάθε πίστεως. Ὑποβαθμίζει, μειώνει, ὑποσκά-

πτει ὄχι κάποιον ἀπό τά δόγματα ἀλλά ὅλα τά δόγματα, δηλαδή ὅλη τήν Ἀλήθεια, τόν Θεάνθρωπο Κύριο, γιά νά ἀνοίξῃ τόν δρόμο στήν Πανθηρησκία τῆς Νέας Ἐποχῆς μέ τήν πίεσι τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Ἡ ἀπάντησίς μας σ' αὐτόν τόν γενικευμένο πόλεμον κατά τῆς Ἀληθείας-Χριστοῦ θά πρέπει νά εἶναι ἡ μέ παρηρησία ὁμολογία μας ὅτι μόνος ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη Ἀλήθεια καί γι' αὐτό ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καί μόνον ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθινή, ἀποστολική, ἀκαινοτόμησιν συνέχεια τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων.

Ὁμολογοῦμε τήν πίστι μας, ἔστω καί ἐάν γι' αὐτήν τήν ὁμολογία ὑφιστάμεθα ἢ θά ὑποστοῦμε στό μέλλον ἐντονώτερο κοινωνικό ἀποκλεισμό.

Καιρός μαρτυρίας καί μαρτυρίου γιά τήν ὁμολογία τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάνατος Χριστοῦ, τῆς Αὐτοαληθείας καί σωτηρίας μας.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἁγιον Πάσχα 2007

Ἑομόφωνη ἡ γνώμη τῶν Ἁγίων: Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΗ!

Παρατηρήσεις τοῦ π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου,
ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν
σέ ἄρθρον τοῦ θεολόγου κ. Παναγιώτη Ἀνδριόπουλου

Α'

Δημοσιεύθηκε στόν τοπικό τύπον τῶν Πατρῶν ἐπιστολή τοῦ θεολόγου κ. Παναγιώτη Ἀντ. Ἀνδριόπουλου μέ τίτλον «Ἡ Πάτρα, οἱ Καθολικοί καί ὁ π. Κύριλλος». Ἐάν καί πιστεύω ὅτι λεπτά θεολογικά θέματα εἶναι ἐπικίνδυνον νά ἐξετάζονται στόν Τύπον, ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ κ. Ἀνδριόπουλος, ἀναλαμβάνοντας τό ρίσκον, στόν περιορισμένο χωρὸν ἑνός ἄρθρου, νά σχολιάσω ὀρισμένα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς του, τά ὅποια δημιουργοῦν ἐπικίνδυνον σύγχυσιν στό λαόν τοῦ Θεοῦ.

Γράφει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος: «ὁ ἱερέας δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά ἐκφράζῃ ὡς ἐπίσημη καμία δογματική γνώμη».

Τί σημαίνει «ἐπίσημη δογματική γνώμη»;

1. Ἐάν σημαίνει προσωπική ἄποψη, ἀντίθετον μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀσφαλῶς—ὡς ἱερέας— δέν ἔχει τέτοιο δικαίωμα. Ἀλλά μήπως τέτοιο δικαίωμα ἔχει ἕνας Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης; Ἀσφαλῶς καί ὁ Πατριάρχης δέν ἔχει, ὅπως καί ὁ ἱερέας!

2. Ἐάν σημαίνει τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι μόνο ἔχει δικαίωμα ὁ ἱερέας νά τήν ἐκφράζει, ἀλλά ἔχει πρῶτιστο καθῆκον, ἔχει ὑψιστή ὑποχρέωση νά ἐκφράζει καί νά κηρύττει τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ὑποχρέωση ἔχει καί ὁ Πατριάρχης!

Ἄλλωστε, πραγματικός Θεολόγος στήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἅγιος, αὐτός ὁ ὁποῖος ζεῖ καί μεταδίδει ἀνόθευτη τήν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἐμπειρία τῆς Θεολογίας. Καί βέβαια ἡ ἐμπειρία αὐτή, ἡ Θεολογία, ἐκφράζεται αὐθεντικά στίς Οἰκουμενικές Συνόδους τῶν Ἐπισκόπων. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας μόνο οἱ ἐπίσκοποι θεολογοῦσαν, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Ἀνδριόπουλος καί οἱ λοιποὶ κληρικοί σιωποῦσαν. Ἀσφαλῶς ὄχι! Στή θεολογία τοῦ διακόνου τότε Μ. Ἀθανασίου βασίσθηκε γιά νά δογματίσει ἡ Ἀ' Οἰκουμενική Σύνοδος. Στή θεολογία τοῦ ἱερέως (δέν ἔγινε ποτέ Ἐπίσκοπος) Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ στηρίχθηκε ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος. Στή θεολογία τοῦ ἀπλοῦ μοναχοῦ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ θεμελιώθηκε ἡ Στ' Οἰκουμενική Σύνοδος. Ἀλλά καί ἀργότερα στόν 14ο αἰ. δέν θεολόγησε ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὄντας ἱερέας; Μήπως ὁ Θεόδωρος Στουδίτης, ἡ ὁ Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἦταν Ἐπίσκοποι; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ὁ Ἰωσήφ Βρυννίος μοναχός ἦταν, ἀλλά διδάσκαλος Ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως!

Βέβαια οἱ Σύνοδοι εἶναι κυρίως Σύνοδοι Ἐπισκόπων. Ὁ Ἐπίσκοπος ὅμως μετέχει σέ Συνόδους πρῶτιστως ὡς ἐκφραστής τῆς ἐμπειρίας τῆς τοπικῆς του Ἐκκλησίας (κλήρου καί λαοῦ), ἐμπειρία ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ταυτίζεται μέ τήν ἐμπειρία τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας. Πολύ ὁμορφα περιγράφει τήν ἐνότητα τοῦ Ἐπισκόπου καί τῶν ὑπ' αὐτόν πρεσβυτέρων ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «τό πρεσβυτέριον... οὕτως συνήρμωται τῷ ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαί κιθάρα, διά τοῦτο ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν καί συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστός ἄδεται» (πρός Ἐφεσίους, IV).

Στήν ἐπιστολή τοῦ κ. Ἀνδριόπουλου διακρίνεται –μακάρι νά σφάλω– μιά προσέγγιση τῆς Ἐπισκοπικῆς Διακονίας στήν Ἐκκλησία, μᾶλλον παπικῆς νοοτροπίας. Μήπως καί τά φαινόμενα ἀφορισμῶν θεολόγων, καί μάλιστα ἀντιοχητικῶν, δέν ἐδράζονται σ' αὐτή τήν ἀντίληψη;

Γράφει ὁ κ. Ἀνδριόπουλος: «Καί ἐφόσον καμία Οἰκουμενική Σύνοδος δέν ἔχει ἀκόμα συνεδριάσει γιά νά μελετήσῃ τήν “αἵρεση” τῶν καθολικῶν καί τῶν ἄλλων, δέν μπορεῖ ὁ καθένας νά λείει στήν Ἐκκλησία ὅ,τι “φωτίζεται”». «Ὁ Θεός. Βαλαμών μάλιστα θεωρεῖ τοὺς καθολικούς σχισματικούς καί ὄχι αἰρετικούς».

Ἡ ἀποψη τοῦ κ. Ἀνδριόπουλου, πῶς μόνο Οἰκουμενική Σύνοδος (ἡ τελευταία ἔγινε τό 787μ.Χ.) ἀποφαίνεται τί εἶναι αἵρεση, εἶναι ἰδιαιτέρα ἐπικίνδυνη ἀπό ἐκκλησιολογικῆς ἀποψевως. Ἐννοεῖ ὁ κ. Ἀνδριόπουλος, ὅτι ἡ Ὁρθό-

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἔσωτερικῶ 10 εὐρώ, ἔξωτερικῶ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἐνθετή ταχυπληρωμή (ἐμπειριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς Παρακαταθήκης ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τοὺς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστewος: 815-002101-039454.

Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

δοξη Ἐκκλησία ἔπαυσε ἀπό τό 787μ.Χ. νά αὐτοπροσδιορίζεται καί νά ἀντιδιαστέλλεται ἀπό τήν πλάνη, τό ψέμα καί τήν αἵρεση; Ἡ ἀποψη αὐτή δέν ὀδηγεῖ σέ αὐτοαναίρεση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας;

Ἦ Ὁ κ. Ἀνδριόπουλος συμπεραίνει ὅτι ἀφοῦ γιά τόν Παπισμό –ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε μετὰ τόν 9ο αἰ. μ.Χ.– δέν ἔχει ἀποφανθεῖ κάποια Οἰκουμενική Σύνοδος, κανένας Ὁρθόδοξος, καί μάλιστα κληρικός, δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τόν χαρακτηρίσει ὡς αἵρεση! Διερωτῶμαι ὅμως γιά τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, τούς Μορμόνους, τούς Πεντηκοστιανούς, τούς Προτεστάντες τηλεευαγγελιστές κ.ο.κ., ποιά Οἰκουμενική Σύνοδος ἔχει ἀποφανθεῖ; Ἡ μήπως καί αὐτοὶ δέν εἶναι αἵρετικοί!

Ἀσφαλῶς καί εἶναι αἵρετικοί, δηλαδή ἐκτός τῆς «Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», διότι α) αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μὴ Ὁρθόδοξοι καί β) ἀρνοῦνται τήν ἐμπειρία καί παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλ. τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία, ὅπως αὐτή ἔχει καταγραφῆ στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, στά κείμενα τῶν Πατέρων (Consensus Patrum) καί στή λειτουργική τῆς ζωῆ.

Ἀλλά αὐτό ἀκριβῶς δέν κάνουν καί οἱ Παπικοί; Δέν πιστεύουν ἀντίθετα σέ ὅσα ἔχουν ἀποφανθεῖ οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι (κυρίως ἡ Β', ἀλλά καί οἱ Γ', Δ', Στ' καί Ζ'); Δέν πιστεύουν ἀντίθετα σέ ὅσα διδάσκει καί ζεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας; Δέν αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μὴ Ὁρθόδοξοι, μὴ ἀποδεχόμενοι τήν πίστη μας;

Γι' αὐτό καί τό σύνολο τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀσχολήθηκαν μέ τό θέμα αὐτό, **ὁμόφωνα** ἀποφαίνονται ὅτι **ὁ παπισμός εἶναι αἵρεση!** Κάθε σύγχρονος πτυχιούχος Θεολογικῆς Σχολῆς, κάθε ὀρθόδοξος ποιμένας (ιερέας ἢ Ἐπίσκοπος ἀκόμα καί Πατριάρχης), ὑποχρεοῦται νά σεβαστεῖ τήν ὁμόφωνη γνώμη τῶν

Ἁγίων μας. Τί μᾶς λένε λοιπόν; (ἡ παράθεση πατερικῶν ἀπόψεων, πού ἀκολουθεῖ, εἶναι ἐνδεικτική).

Α. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

• **Μ. Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (866):** «Ποιός δέ θά κλείσει τά αὐτιά του στό ἄκουσμα τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῆς βλασφημίας (τοῦ Filioque), ἡ ὁποία ἐναντιώνεται στά Εὐαγγέλια, ἀντιτάσσεται στίς ἅγιες Συνόδους, ἀπορρίπτει τούς μακαρίους καί Ἁγ. Πατέρες; Ἐναντίον ὅλων μαζί τῶν προφητῶν, ἀποστόλων, ἱεραρχῶν, μαρτύρων καί αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν Δεσποτικῶν λόγων ἡ βλάσφημη αὐτή καί θεομάχος φωνή ἐξοπλίζεται... αὐτούς τούς ἀπατεῶνες καί θεομάχους καταδικάσαμε μέ συνοδική καί θεία ψῆφο. Καί δέν ἀποφανθήκαμε στηριζόμενοι στίς δικές μας κρίσεις. Φέραμε στό φῶς καί ἐκθέσαμε πάλι σέ ὅλους τήν ὀρισμένη ἀπό τίς μέχρι τώρα Συνόδους καί τούς ἀποστολικούς θεσμούς καταδίκη... Ἔτσι καί αὐτούς, ἀφοῦ ἐμμένουν στήν πολύμορφη πλάνη τους, τούς ἀποκλείσαμε ἀπό κάθε χριστιανική κοινότητα... μόνη ἡ κατά τοῦ Πνεύματος βλασφημία ... ἀρκεῖ νά τούς ὑποβάλει σέ μύρια ἀναθέματα... νά ἀποκόψουμε ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τήν γάγγραινα τῆς βλασφημίας... νά ξεριζώσουμε τά φύτρα τῆς πονηρίας»¹.

• **Ἁγ. Μᾶρκος Εὐγενικός (1440):** «οὐκ οὔν ὡς αἵρετικούς αὐτούς ἀπεστράφημεν καί διά τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν... αἵρετικοί εἰσὶν ἄρα καί ὡς αἵρετικούς αὐτούς ἀπεκόψαμεν... πόθεν οὔν ἡμῖν ἀνεφάνησαν ἐξαίφνης ὄντες Ὁρθόδοξοι οἱ διά τοσούτων χρόνων καί ὑπό τοσούτων Πατέρων καί διδασκάλων κριθέντες αἵρετικοί; ... φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπό ὄφους τούς χριστοκαπήλους καί χριστεμπόρος»². «Ἡμεῖς δι' οὐδέν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν, **οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλά καί αἵρετικοί**»³.

1. Ἰωάννου Καρμίρη, Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἀθήναις 1952, μτφρ. Ὁ πειρασμός τῆς Ρώμης, ἔκδοση Ἰ. Μ. Κουτλουμουσίου, σσ. 25-39.

2. Ἰω. Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 353-362.

3. ΚΕ' Συνεδρίαση τῆς Συνόδου Φεράρας - Φλωρεντίας, εἰς Πηδάλιον, ἐκδ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 55.

• **Άγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς (14ος αἰ.):** «Ὁνίνησι τό παράπαν οὐδέν καί παρ' αὐτῶν τῶν οὐρανίων νόων σκευάζηται καί προσάγεται τό τῆς ψευδοδοξίας ἴαμα»⁴.

• **Άγ. Συμεών, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (15ος αἰ.):** στό ἔργο του «κατά πασῶν τῶν αἱρέσεων» χαρακτηρίζει τούς Δυτικούς ὡς αἵρεση πού «ἀνεβλάστησεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ὕστερον ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον»⁵.

• **Άγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης (18ος αἰ.):** «Οἱ Λατίνοι εἶναι αἱρετικοί» (σχόλια στόν ΜΖ' Κανόνα τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, Πηδάλιον, ἐκδ. Ρηγοπούλου, 1991, σ. 55.

• **Άγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός (1779):** «Ὁ ἕνας Ἀντίχριστος εἶναι ὁ Πάπας» (Διδαχή Η'), «Τόν Πάπα νά καταρᾶσθε, γιατί αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία» (Προφητεία).

• **Άγ. Νεκτάριος, Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως (1920):** «Λέγοντας ὁ Πάπας πώς εἶναι ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἐξόρισε ἀπό τή Δυτική Ἐκκλησία τόν Χριστό... Αὐτός ὁ ὑπερβολικός τύφος τοῦ Πάπα, αὐτή ἡ μοναρχομανία του γέννησε τόσες αἱρέσεις»⁶.

(Στό ἐπόμενο τό β' καί τελευταῖο μέρος)

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
γιά τό βιβλίό τῆς Ἱστορίας ΣΤ' Δημοτικοῦ:
**Κάθε πολίτης, ὑπερασπιζόμενος τό Σύνταγμα,
νά προσφύγει στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας...**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐξήτασε μέ προσοχή τό περιεχόμενο τοῦ σχολικοῦ βιβλίου μέ τό ὅποιο ἡ Ἑλληνική Δημοκρατία διδάσκει ὑποχρεωτικά τήν ἑλληνική Ἱστορία στούς Ἑλληνόπαιδες μαθητές τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ. Στήν ἐνδελεχῆ ἐπιστημονική μελέτη αὐτοῦ προέδρσαν ἐντεταλμένοι Ἐταῖροι, διακεκριμένοι Καθηγητές τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας στή Πανεπιστήμια, οἱ ὅποιοι ὁμόφωνα ἀπεφάνθησαν ὅτι τό ἐν λόγω διδακτικό βιβλίό παραποιεῖ τήν ἑλληνική Ἱστορία, μέ συγκεκριμένες ἀναφορές καί ἰδίως μέ ἀσύγγνωστες παρασιωπήσεις γεγονότων, ὅπως π.χ. ἡ μεγάλη σφαγή ἀμάχων Ἑλλήνων στή Σμύρνη τόν Αὐγούστο 1922 καί ἡ ἀποφασιστική συμβολή τῆς Ἑλληνικῆς

Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν Ἐθνική Παλιγγενεσία.

Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐκφράζει, γι' αὐτό, τή βαθεῖα θλίψη της καί τήν ἔντονη διαμαρτυρία της.

Ἐπισημαίνει, ἐπίσης, μέ ἔμφαση, ὅτι ἡ παραποιημένη ἑλληνική Ἱστορία ἐγκρίθηκε καί διδάσκεται στούς Ἑλληνόπαιδες μέ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Ἐκπαίδευσης, τίτλου δηλωτικοῦ τῆς ἀποστολῆς του, σέ μίαν ἐποχή κατά τήν ὁποῖαν τό Κράτος τῶν Σκοπίων, ὑπό τήν προστασία μεγάλων δυνάμεων, πλαστογραφεῖ τήν ἑλληνική Ἱστορία οἰκειοποιούμενο ἔτσι τήν ἐθνική ταυτότητα τῶν Μακεδόνων Ἑλλήνων καί τό δῆθεν «ἱστορικο-

4. Μετάφραση: Τούς Λατίνους δέν μποροῦν οὔτε οἱ ἄγγελοι νά τούς μετακινήσουν, προσφέροντάς τους τό φάρμακο στήν ψευδο-δοξία (ἀντίθετο τῆς Ὁρθοδοξίας), ἐκδόσεις Γρηγορίου Παλαμᾶ, τ. 1, σ. 194.

5. Συμεών, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Τά ἅπαντα, Θεσσαλονίκη, σσ. 32, 40.

6. Ἀγ. Νεκταρίου, Μελέτη ἱστορική περὶ τῶν αἰτίων τοῦ Σχίσματος, Ἀθήναι 2000.

ἐθνικό δικαίωμά του» ἐπί τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἐνῶ ταυτόχρονα «νεωτερικοί» Ἕλληνες ἱστορικοί, σέ ἄμεση συνεργασία ἢ ταύτιση μέ ξένα κέντρα, ἀποδομοῦν συστηματικά τήν ἔννοια καί τήν ταυτότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν εἶναι ἀποφασισμένη νά ὑπερασπισθεῖ ἐμπράκτως τήν Ἱστορία, τό Ἔθνος καί τό Σύνταγμα τῶν Ἑλλήνων.

Πρός τοῦτο στούς ἐπιλήσμονες ὑπενθυμίζει ὅτι τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος (ἄρθρο 16, παρ. 2) ἐπιτάσσει:

«Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασική ἀποστολή τοῦ Κράτους καί σκοπό ἔχει τήν (...) ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς συνείδησης τῶν Ἑλλήνων».

Τή συνταγματική αὐτή ἐπιταγή παραδιάζει κατάφωρα τό περιεχόμενο καί ἡ διδασκαλία αὐτοῦ τοῦ σχολικοῦ βιβλίου Ἱστορίας. Βιάζει βάρβαρα καί διαστρεβλώνει ἐσκεμμένα τήν ἐθνική καί θρησκευτική συνείδηση τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς ἴδιας ἢ Πατρίδα τους, ὅταν ἀπό τό ὕψος τῆς αὐθεντίας τῆς, διδάσκει δωδεκαετείς μαθητές τῆς, στά πιά εὔπλαστα χρόνια τῆς ἀθωότητος, ὅτι τάχα «οἱ Ἕλληνες συνωστίζονταν στήν προκυμαία τῆς Σμύρνης» ἀπλῶς, κατά τήν ἀποφράδα Μικρασιατική Καταστροφή!

Τί νά ἀντιτείνουν τότε οἱ γονεῖς στά ἔτσι ἀοπλανημένα παιδιά τους; «Οτι ἡ Πατρίδα τους ψεύδεται; Ὅτι ἡ ἀγιώτερον καί τιμιώτερον πάντων Πατρίς ἐνδίδει καί προδίδει τά τέκνα τῆς;

Τό Σύνταγμα, ὅμως στήν ἀκροτελεύτια διάταξή του (ἄρθρο 120, παρ. 2 καί 4) κατηγορηματικά διατάσσει:

«Ὁ σεβασμός στό Σύνταγμα καί ἡ ἀφοσίωση στήν Πατρίδα ἀποτελοῦν θεμελιώδη ὑποχρέωση ὄλων τῶν Ἑλλήνων. Ἡ τήρηση τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στόν πατριωτισμό τῶν Ἑλλήνων».

Στή σφαίρα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου καί στήν ἐλεύθερη ἀγορά ἰδεῶν καί προϊόντων ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νά γράφει ἢ καί νά διαγράφει

τήν Ἱστορία σύμφωνα μέ τίς ἀντιλήψεις του καί τίς ἐπιθυμίες του ἢ τίς ἐντολές του καί τίς ἰδιορρυθμίες του. Αὐτές, ὅμως, ἀπαγορεύεται κατηγορηματικά ἐκ τοῦ Συντάγματος, νά τίς εἰσάγει στή Δημόσια Παιδεία τῆς Ἑλλάδος καί νά τίς διδάσκει ἀναγκαστικά στούς Ἑλληνοπαίδες ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, κατ' ἐντολήν μάλιστα αὐτοῦ τοῦ Κράτους!

Κάθε πράξη τῆς Δημοσίας Διοικήσεως, ὅπως ἡ διοικητική πράξη ἐγκρίσεως τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου καί αὐτή ἀκόμη ἢ καθημερινή διδασκαλία του στή Δημόσια Παιδεία, ὡς πράξη δημοσίων λειτουργῶν, κρατικῶν ὑπαλλήλων, ἀντίκειται σφοδρά στό Σύνταγμα.

Συνεπῶς, κάθε πολίτης, ὑπερασπιζόμενος τό Σύνταγμα, δικαιούται καί ὑποχρεοῦται νά προσφύγει στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, μέ αἴτηση ἀκυρώσεως ἀνά πᾶσαν στιγμήν καί νά ζητήσει βασιμότητα τήν ἀκύρωση τῶν ἀνωτέρω ἀντισυνταγματικῶν διοικητικῶν πράξεων (ἐγκριση καί διδασκαλία τοῦ ἐπιμάχου βιβλίου Ἱστορίας).

Ἐπί πλέον, μετά τήν κατάθεση τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, δικαιούται νά ἀξιώσει τήν προσωρινή ἀναστολή τῶν προσβαλλομένων ἀντισυνταγματικῶν αὐτῶν πράξεων.

Τό ΣτΕ ὑποχρεοῦται νά ἐφαρμόσει τό Σύνταγμα καί νά ὑπερασπισθεῖ τήν πιστή τήρησή του.

Συμβάλλοντας στόν δημόσιο διάλογο, μέ θέμα «Διεθνική Ἱστορία καί Ἐθνική Ἱστορία: Ἀποδόμηση τῆς Ἱστορίας καί τοῦ Ἔθνους», ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ὄρισε εἰδική Ἐπιστημονική Ἡμερίδα τήν Κυριακή 29 Ἀπριλίου 2007, ὥρα 11 π.μ., στήν αἴθουσα διαλέξεων τῆς, ὁδός Ἐθνικῆς Ἀμύνης 4, Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη, 26 Φεβρουαρίου 2007

Ὁ Πρόεδρος Ἡ Γενική Γραμματέας
Νικόλαος Ἰ. Μέρτζος Τερέζα Πεντζοπούλου - Βαλαῶ

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ*

του Θεοφάνη Μαλκίδη,
λέκτορας στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

1. Ο Έλληνισμός του Πόντου πριν τη γενοκτονία

Στά μέσα του 19ου αιώνα ο Έλληνισμός του Πόντου ζούσε την περίοδο αναγέννησής του. Οικονομική, πολιτιστική, κοινωνική αναγέννηση, ή όποια συνδυάστηκε με τό γενικότερο περιβάλλον στο όθωμανικό κράτος, έλευθερίας και απόδοσης δικαιωμάτων, μετά από τις πιέσεις των δυτικοευρωπαϊκών δυνάμεων και τις μεταρρυθμίσεις (Τανζιμάτ). Η οικονομική και κοινωνική ανάκαμψη του Ποντιακού Έλληνισμού τον 19ο αιώνα συνδυάστηκε επίσης με τη σημαντική δημογραφική άνοδο, ή όποια έδινε και την κρίσιμη μάζα πληθυσμού για την επίτευξη μεγαλύτερης έλληνικης παρέμβασης στο χώρο. Τό 1865 οί Έλληνες του Πόντου ήταν 265.000 άτομα, τό 1880 330.000, τά όποία κατοικούσαν κυρίως στά αστικά κέντρα. Στίς αρχές του 20ού αιώνα ό Ποντιακός Έλληνισμός ό όποιος ζούσε στίς περιοχές της Σινώπης, της Άμάσειας, της Τραπεζούντας, της Σαμψούντας, της Λαζικής, της Άργυρούπολης, της Σεδάστειας, της Τοκάτης, και της Νικόπολης της Όθωμανικής αυτοκρατορίας αριθμούσε, σύμφωνα με ύπολογισμούς του Οίκουμενικού Πατριαρχείου και των Όθωμανικών αρχών 600.000 άτομα περίπου. Τήν ίδια περίοδο στή νότια Ρωσία, στήν περιοχή του Καυκάσου, κατοικούσαν περίπου 150.000 Πόντιοι, πού είχαν μετοικήσει εκεί μετά την άλωση της Τραπεζούντας τό 1461 και τό τέλος της Αυτοκρατορίας των Κομνηνών. Η εμφάνιση του κινήματος των Νεοτούρκων τό 1908 αποτέλεσε μία (ψευδεπίγραφη όπως αποδείχτηκε) κίνηση απόδοσης δικαιωμάτων στίς μή μουσουλμανικών μειονοτήτων, ή όποία σύντο-

μα μετατράπηκε σε οργανωμένη ομάδα δίωξης κάθε τί χριστιανικού. Άρμένιοι και Έλληνες ήταν οί συγκεκριμένοι στόχοι. Οί πρώτοι άρχισαν νά εκδιώκονται και νά δολοφονούνται μαζικά από τό 1915, οί δεύτεροι ένα χρόνο άργότερα.

Μετά την λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου και τή διεθνή τάση για αυτόδιάθεση των λαών, ό Εϋξείνος Πόντος αποτελεί τό χώρο δημιουργίας νέων κρατών, επέκτασης και άντιπαράθεσης μεταξύ των έμπλεκόμενων χωρών στήν παγκόσμια σύρραξη, εμφάνισης πολιτικών και έθνικων κινήματων. Τότε εξέχοντες Πόντιοι, ό Κ. Κωνσταντινίδης στή Μασσαλία, ό Β. Ίωαννίδης και ό Θ. Θεοφυλάκτου στό Βατούμι, ό Ι. Πασσαλίδης από τό Σοχούμι, ό Λ. Ίασωνίδης, ό Φ. Κτενίδης στό Κρασνοντάρ και οί μητροπολίτες Τραπεζούντας Χρυσανθος και Άμασειας Γερμανός, προώθησαν τήν ιδέα της δημιουργίας Άνεξάρτητης Δημοκρατίας του Πόντου. Μέ ύπομνήματα και παραστάσεις προς τούς εκπροσώπους των Μεγάλων Δυνάμεων πρότειναν τή δημιουργία άνεξάρτητης κρατικής όντότητας, σχέδιο όμως πού δέν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Η αυτόνομη δημοκρατία του Πόντου περιελάμβανε τήν περιοχή της Σινώπης έως τό ανατολικό άκρο του Εϋξείνου Πόντου (Βατούμι), και είχε τό 1918 έκταση 71.500 τετραγωνικών χιλιομέτρων και 2.048.250 κατοίκους, από τούς όποιους 697.000 ήταν Έλληνες Όρθόδοξοι. Οί κυριώτερες πόλεις του Πόντου ήταν ή Τραπεζούντα με 50.000 κατοίκους, από τούς όποιους 15.000 ήταν Έλληνες, ή Κερασούντα με 20.000 κατοίκους, από τούς όποιους 12.000 ήταν Έλληνες, ή Τρίπολη με 10.000 συνολικό

* Έξ άφορμής της 19ης Μαΐου, Ημέρας Μνήμης της Γενοκτονίας των Έλλήνων του Πόντου από τούς Τούρκους.

πληθυσμό καί 3.000 Έλληνες, τά Κοτύωρα μέ 12.000 πληθυσμό καί μέ 6.000 Έλληνες, ή Άμισός (Σαμψούντα) μέ 35.000, από τούς όποιους 18.000 Έλληνες, ή Σινώπη μέ 15.000, από τούς όποιους 4.500 Έλληνες, ή Νικόπολη μέ 1.500 Έλληνες, ή Άργυρούπολη μέ 6.000 κατοίκους, από τούς όποιους 2.500 Έλληνες καί ή Άμάσεια μέ 42.000, από τούς όποιους 18.000 ήταν Έλληνες.

Ό Πόντος ήταν χωρισμένος σέ 6 μητροπόλεις:

1. Τή μητρόπολη Τραπεζούντας μέ 84 σχολεία, 165 καθηγητές καί δασκάλους καί 6.800 μαθητές καί μαθήτριες,

2. Τή μητρόπολη Ροδοπόλεως μέ 55 σχολεία, 87 καθηγητές καί δασκάλους καί 3.053 μαθητές καί μαθήτριες,

3. Τή μητρόπολη Κολωνίας μέ 88 σχολεία, 94 καθηγητές καί δασκάλους καί 4.900 μαθητές καί μαθήτριες,

4. Τή μητρόπολη Χαλδίας-Κερασούντας μέ 252 σχολεία, 322 καθηγητές καί δασκάλους καί 24.800 μαθητές καί μαθήτριες,

5. Τή μητρόπολη Νεοκαισαρείας μέ 182 σχολεία, 193 καθηγητές καί δασκάλους καί 12.800 μαθητές καί μαθήτριες καί

6. Τή μητρόπολη Άμασειας μέ 376 σχολεία, 386 καθηγητές καί δασκάλους καί 23.600 μαθητές καί μαθήτριες. Σέ όλο τόν Πόντο λειτουργούσαν 1.047 σχολεία μέ 1.247 καθηγητές καί δασκάλους καί 75.953 μαθητές καί μαθήτριες.

Άνάμεσα στά σχολεία ήταν τό φημισμένο Φροντιστήριο Τραπεζούντας, τό Φροντιστήριο Άργυρουπόλεως, τό Λύκειο Γουμεράς, τό Ήμιγυμνάσιο Κερασούντας, τό Γυμνάσιο

Άμισού, τό κολέγιο Άνατόλια Μερζιφούντας κ.ά. Σέ σύνολο επίσης 1.131 ναών, 22 μοναστηρίων, 1.647 παρεκκλησίων καί 1.459 κληρικών τής εποχής αύτής περίφημα ήταν γιά τή διατήρηση καί καλλιέργεια του θρησκευτικού φρονήματος καί τής παιδείας συνάμα, τά μοναστήρια Παναγίας Σουμελά, Παναγίας Γουμερά, Άγίου Γεωργίου Περιστερεώτα, Άγίου Ίωάννου του Βαζελώνος κ.ά.

2. Η γενοκτονία

Η πρώτη φάση τής γενοκτονίας των Έλλήνων του Πόντου αρχίζει τό 1908 καί κρατά μέχρι τήν έναρξη του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, όταν ή άνοδος των Νεοτούρκων, οί Βαλκανικοί Πόλεμοι καί ή είσοδος τής Γερμανίας στό Όθωμανικό κράτος, δημιούργησαν τίς συνθήκες γιά τήν έναρξη των διωγμών. Η δεύτερη περίοδος ξεκίνησε τό 1915, όταν οί συγκρούσεις του πρώτου παγκοσμίου πολέμου αναβάθμισαν τήν πολιτική τής γενοκτονίας. Ό Αυστριακός Πρόξενος στην Τραπεζούντα υπολόγιζε, τόν Ίανουάριον του 1918, σέ 80.000-100.000 τούς έκτοπισμένους Έλληνες του Πόντου, ενώ έλληνικές μαρτυρίες ανεβάζουν στίς 233.000 τούς νεκρούς καί σέ 85.000 όσους εκδιώχθηκαν στή Ρωσία.

Η περίοδος 1919-1924 άποτελεί τήν τρίτη, τελευταία καί πιό έντονη φάση γενοκτονίας, όταν ή έδραιωση του Μουσταφά Κεμάλ στό όθωμανικό έσωτερικό συμπίπτει μέ τήν δημιουργία τής ΕΣΣΔ καί τή βοήθειά της προς τό έθνικιστικό κεμαλικό κίνημα, τήν έλληνική παρουσία στην Ίωνία καί τήν ανατολική Θράκη, καθώς καί τήν άλλαγή στους προσανατολισμούς στην έξωτερική πολιτική των μεγάλων

Ή Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενηται στον Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστούμε επίσης τήν επίσκεψη στην ίστοσελίδα:

www.orthros.org

ευρωπαϊκών δυνάμεων. Είναι η στιγμή που το ζήτημα της ίδρυσης ανεξάρτητου Ποντιακού Κράτους αν και τέθηκε, συνάντησε την αντίθεση του Έλευθερίου Βενιζέλου και η χρονική φάση που ο Μουσταφά Κεμάλ και ο Τοπάλ Όσμάν ένωσαν τις δυνάμεις τους.

Η απόφαση για την μαζική δολοφονία του Ποντιακού Έλληνισμού λήφθηκε από τους Νεοτούρκους το 1911, εφαρμόστηκε κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου και ολοκληρώθηκε από τον Μουσταφά Κεμάλ (1919-1923). Οί διωγμοί εκδηλώθηκαν αρχικά με τη μορφή κρουσμάτων βίας, καταστροφών, απελάσεων και εκτοπισμών. Πολύ γρήγορα όμως έγιναν πιο οργανωμένοι και εκτεταμένοι και στρέφονταν μαζικά πλέον κατά των Ελλήνων (και κατά των Αρμενίων). Μέ την αιτιολογία του εξοπλισμού των Ελλήνων με όπλα από τους Ρώσους, εκτοπίστηκαν όλοι οι Έλληνες από τη Σινώπη ως το Άλατζάμ, καταστράφηκαν τα παράλια του βιλαετίου Κερασούντας και κινδύνευαν, σύμφωνα με τον μητροπολίτη Άμασείας Γερμανό, να έχουν την ίδια τύχη οι 100.000 Έλληνες των παραλιακών περιοχών από το Άλατζάμ μέχρι την Κερασούντα.

Τόν Δεκέμβριο του 1916 εκπονήθηκε από τους στρατηγούς Έμβέρ και Ταλαάτ, ηγέτες του κινήματος των Νεοτούρκων, σχέδιο εξοντώσεως του άμαχου έλληνο πληθυσμού του Πόντου. Το πρόγραμμα δολοφονίας και εκδίωξης των Ελλήνων του Πόντου ξεκίνησε και εφαρμόστηκε στις περιοχές κυρίως της Σαμψούντας και της Πάφρας, ενώ η περιοχή της Τραπεζούντας είχε γλιτώσει, διότι είχε καταληφθεί τον Απρίλιο του 1916 από τον ρωσικό στρατό. Όταν όμως αυτός αποχώρησε λόγω των εξελίξεων και της δημιουργίας της ΕΣΣΔ τον Φεβρουάριο του 1918, τότε ο μισός περίπου πληθυσμός της περιοχής εγκατέλειψε τις εστίες του και ακολούθησε τον ρωσικό στρατό κατά την υποχώρησή του. Οί περισσότεροι από τους πρόσφυγες εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Κανκάσου και στα παράλια της Γεωργίας.

Ο μητροπολίτης Τραπεζούντας Χρύσαν-

θος στην έκθεση της 12ης Οκτωβρίου 1918 προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη επισυνάπτει και πολυσέλιδο κατάλογο των κακουργημάτων και λεηλασιών που διαπράχθηκαν στην εκκλησιαστική του περιφέρεια έως τις 7 Οκτωβρίου 1918.

Η έκθεση του μητροπολίτη Νεοκαισαρείας Πολυκάρπου, που υποβλήθηκε σ' όλα τα Πατριαρχεία αναφέρει τα εξής: «...Τά πάνδεινα υποστάντες οί κάτοικοι Κολωνίας και ληστεύσεις και διωγμούς και εκδισμούς και σφαγές, έτάφησαν άκλαυτοι και άκήδευτοι εις τάς άφιλοξένους χώρας των Τούρκων έν Τοκάτη και άλλαχού».

Στις 20 Μαΐου 1919 ο αρχιμανδρίτης Πανάρετος και ο γιατρός Κ. Α. Φωτιάδης, με έντολή της Κεντρικής Ένωσης των Ποντίων Ελλήνων του Αϊκατερινοδάρ, αλλά και ειδική σύσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου επισκέφθηκαν τις εκκλησιαστικές περιφέρειες του Πόντου και κατέγραψαν με ακρίβεια την εικόνα της συμφοράς του έλληνο πληθυσμού. «Η έπαρχία Άμασείας είχε πρό του πολέμου 136.768 Έλληνικόν πληθυσμόν, 393 σχολεία, 12.360 μαθητάς και μαθητριάς, 493 διδασκάλους και διδασκαλίσσας και 498 Έκκλησίας. Έκ του όλικου πληθυσμού 72.375 μετετοπίσθησαν ή έξωρίσθησαν, εκ των όποιων τά 70% απέθανον έν έξορία, μόλις δέ οί 30% έπανήλθον».

Η άφιξη του Μουσταφά Κεμάλ σηματοδοτεί ένα νέο διωγμό κατά των Ελλήνων, παρά τις έντολές (του σουλτάνου) για να προστατευτούν Έλληνες και οί Αρμένιοι.

Γιά την επικράτηση του κεμαλισμού χρησιμοποιήθηκαν διάφορα μέσα. Στρατιωτικά, πολιτικά, «θεσμικά». Τά τελευταία συγκεκριμενοποιήθηκαν με τά «δικαστήρια ανεξαρτησίας», στην Άμάσεια, όπου ή δικαστική διαδικασία ήταν συνοπτική. Μετά την άπολογία, ανακοίνωναν στους προγραφέντες την άπόφαση του δικαστηρίου. Μέ τις άποφάσεις αυτές βρήκε τό θάνατο ή θρησκευτική, πνευματική και πολιτική ήγεσία του Πόντου.

Άπό την έκρηξη του πρώτου παγκοσμίου

πολέμου έως τό 1924, οί Νεότουρκοί καί οί Κεμαλικοί μέ τά μέτρα πού έλαβαν έξόντωσαν χιλιάδες Έλληνες του Πόντου. Σύμφωνα μέ τή Μαύρη Βίβλο του Κεντρικού Συμβουλίου των Ποντίων τά θύματα των μαζικών δολοφονιών άνέρχονται σέ 303.238 ως τό 1922. Μέχρι τήν άνοιξη του 1924 ύπήρξαν άκόμη 50.000 θύματα, συνολικά δηλαδή ό άριθμός των Ποντίων πού δολοφονήθηκαν ως τό Μάρτιο του 1924 ήταν 353.000, ποσοστό πού ξεπερνάει τό 50% του συνολικού πληθυσμού των Έλλήνων του Πόντου, όταν ή στατιστική του 1914 άναφερόταν σέ 700.000 κατοίκους.

Η τρομοκρατία, τά εργατικά τάγματα, οί έξορίες, οί πυρπολήσεις των χωριών, οί διασμοί, οί δολοφονίες άνάγκασαν τους Έλληνες του Πόντου νά εγκαταλείψουν τίς προαιώνιες

έστίες τους, μέ οικογένειες πού διαλύθηκαν ή ως μέσο αϋτοάμυνας νά αναλάβουν άντιστασιακή δράση ενάντιον του οργανωμένου σχεδίου έξόντωσης. Έχει γίνει πλέον σήμερα άντιληπτό ότι τά θύματα τής γενοκτονίας θά ήταν πολύ περισσότερα, άν δέν ύπήρχε τό πονιακό άντάρτικο.

Τόν επίλογο του μαζικού έγκλήματος άποτελεί ό ξεριζωμός των επιζώντων, τής «έν ροή γενοκτονίας», όπως όνομάστηκε. Ύστερα από 27 αιώνες ζωής, παρουσίας καί προσφορās ένα κομμάτι ενός έθνους έκριζώθηκε αφήνοντας πατρογονικές έστίες, έκκλησίες, τάφους προγόνων καί κατέφυγε στην Έλλάδα, στην ΕΣΣΔ, τό Ίράν, στή Συρία, καί άλλου (Ευρώπη, Αϋστραλία, ΗΠΑ).

Η ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΗΤΟΥ*

του Στέλιου Παπαθανασίου

Δρ Φιλολογίας καί Θεολογίας – Καθηγητού στό Πειραματικό Σχολείο Α.Π.Θ.

Σκηνή πρώτη, στό χωριό μου (Νεοχώρι τής Χαλκιδικής): Έχοντας κατά νοϋ τους έξαισιους στίχους του Όδυσσέα Έλύτη «δώσε μου δυόσμο νά μυρίσω, λουίζα καί βασιλικό», τρίδω ένα φυλλαράκι δυόσμο από τόν κήπο στή μύτη μιάς δεκαοχτάχρονης φίλης τής κόρης μου. «Μυρίζει τσίχλα!», άπαντā καί μένα αρχίζουν νά μέ ζώνουν τά φίδια!

Σκηνή δεύτερη, στόν ίδιο χῶρο: «Έχει αρχίσει νά σουρουπώνει καί ή καλλικέλαδος άηδών κοντεύει νά μās τρελλάνει μέ τίς θεσπέσιες τρίλιες τής. «Τί είναι αυτό πού άκούμε;», ρωτῶ μέ δασκαλίστικη έπιμονή τήν φοιτήτρια (πλέον) του Α.Π.Θ., πού παρέμεινε στό σπίτι μās για τό

δείπνο. «Τό άκούω πού φωνάζει (!) τή νύχτα αλλά δέν γνωρίζω τί είναι», μου άπαντā για δεύτερη φορά.

Σκηνή τρίτη (καί τελευταία): Είναι Ίούνιος μήνας καί επιτηρῶ μαθητές καί μαθήτριες (πανελλαδικές έξετάσεις) σέ μία αίθουσα νεοκλασσικού σχολείου τής Θεσσαλονίκης, ή όποία «βλέπει» σέ ένα προαύλιο μέ άνθισμένες ακακίες. Έν άναμονή των θεμάτων πού θά καταφθάσουν όσονούπω ήλεκτρονικῶς, προχωρῶ έν συντομία «στή μελέτη μιάς περίπτωσης» (case study): «Γνωρίζετε τό δέντρο πού μās χαρίζει γενναιόδωρα τά άνθη καί τή μυρωδιά τους;» ρωτῶ τά παιδιά μέ τήν έλπίδα πώς θά εισπρά-

* Πρώτη δημοσίευση: Έφημ. Μακεδονία, Κυριακή 11.3.2007, σ. 39.

ξω μία, έστω, όρθή άπάντηση. Για μιá άκόμη φορά, δυστυχώς, εισέπραξα άσχετες άπαντήσεις.

Θυμήθηκα όλα αυτά τά σπαραξικάρδια, καθώς διάβαζα τό κυριακάτικο «άποτύπωμα» τής κ. Μαριάννας Τζιαντζή «Μέ ένα λάπτοπ ξεχνιέμαι» (*Καθημερινή*, 31.12.2006), όπου άποτυπώνονται άνάλογες σκέψεις: «Άκόμα και τό διάλειμμα και τό έλεύθερο παιχνίδι στό ύπαιθρο άπαρνιοϋνται πολλά πιτσιρίκια, για νά βιδωθοϋν μπροστά στην όθόνη τοϋ ύπολογιστή τους», σημειώνει περίφροντις ή καλή δημοσιογράφος.

Συμφωνώντας άπολύτως μαζί της ότι «μόνον ένας άνθρωπος τών σπηλαίων θά ύποτιμοϋσε τήν άξία τοϋ ύπολογιστή», σκέφτομαι (παρά ταϋτα) πόσο δίκαιο είχε ή κ. Μαρίνα Λαμπράκη –Πλάκα, όταν πριν από είκοσι (!) περιόπου χρόνια (*Τό Βήμα*, 25.11.1985) έγραφε: «Η ώρα τοϋ Νωε πλησιάζει. Παρακαλώ μήν άμελήσετε: κρατήστε όπωσδήποτε μιá θέση στην Κιβωτό για τό πλουμί, τό τρυφερό ρόδινο μώβ τής κρητικής άνοιξης». Για τήν ιστορία άναφέρω ότι ή συγγραφέϋς τοϋ γοητευτικοϋ δημοσιεύματος «Ebenus cretensis» κάνει λόγο για τόν «θάμνο μέ τό αιθέριο μώβ λουλουδι», πού εϋδοκιμεί στην Κρήτη, μόνο πού τά κρητικόπουλα «δέν ξερουν τή λέξη και άγνωσϋν τό φυτό». Και πώς νά ξερουν τή λέξη οί σημερινοί νέοι, όταν «κάνουν διάλογο, επικοινωνοϋν, αλλά μέ λόγια τοϋ άέρα; Τούς δώσαμε τό λόγο, χωρίς νά τούς δώσουμε τίς λέξεις» (Natacha Polony, «Τά χαμένα παιδιά μας», σ. 203.) «Και όποιος δέν έχει λέξεις είναι εϋάλωτος», συμπληρώνει ή (έκπαιδευτικός) συγγραφέϋς τοϋ ως άνω βιβλίου (σ. 167).

«Είναι παιδιά πολλών ανθρώπων τά λόγια μας», γράφει ό Γιώργος Σεφέρης, και ή κ. Τζιαντζή, «συνομιλώντας» τρόπον τινά μέ τήν κ. Λαμπράκη –Πλάκα, όλοκληρώνει τό δημοσίευμά της, προτείνοντας μεταξύ άλλων στά νέα παιδιά «νά μάθουν και νά “σώσουν” χίλιες έλληνικές λέξεις πού κινδυνεύουν νά ξεχαστοϋν».

Άξιος ό μισθός άμφοτέρων, άφοϋ μās ύπενθυμίζει μέ τά θαυμάσια έλληνικά τους τό άυτονόητο, ότι δηλαδή πρώτα γνωρίζουμε τήν (πραγ-

ματική) πραγματικότητα (τόν δυόσμο, τό άηδόνη, τό πλουμί, τό ποτάμι, τό δάσος) και στή συνέχεια άνοιγόμαστε στόν άφηρημένο άντικειμενισμό ή στην είκονική πραγματικότητα. Άλλιώς διατρέχομε τόν κίνδυνο (ό όποιος είναι ήδη όρατός διά γυμνοϋ όφθαλμοϋ) οί δύο τελευταίες κατηγορίες νά ύπονομεϋσουν σέ τέτοιο βαθμό τό περί οϋ ό λόγος άυτονόητο, ώστε νά παϋσει νά είναι άυτονόητο!

‘Η «έπανάσταση τών blogs»

Θά όλοκληρώσω μέ μιάν άκόμη (καλοπροαίρετη) άναφορά. ‘Ο κ. Νίκος Δήμου στό ίδιο φύλλο τής *Καθημερινής* γράφει για τήν «έπανάσταση τών blogs». Ένδιαφέρον τό έν λόγω δημοσίευμα και άδιαμφισβήτητη ή χρησιμότητά του. ‘Υπάρχει όμως και μιá διάσταση τής «έπανάστασης τών blogs», στην όποία ό πολυσχιδής συγγραφέας (και έξαιρετικά ένημερωμένος χρήστης τών ήλεκτρονικών μέσων) δέν άναφέρεται.

‘Η πληροφόρηση τών μπλόγκς, κατά τήν ‘Ελένη Γλύκατζη - ‘Αρβελέρ, είναι πολλές φορές «κακόβουλη και κίτρινη» («Έλευθεροτυπία»16.1.2007). ‘Ωστόσο, τό μεγάλο πρόβλημα βρισκεται άλλοϋ. Μās πληροφορεί, λοιπόν, ή ίδια ότι «έρευνα στά μεγαλύτερα πανεπιστήμια τής Άγγλίας έδειξε ότι τό 85% τών φοιτητών έχουν ή γράφουν σέ κάποιο άπό τά “μπλόγκς” τοϋ διαδικτύου, όμως μόλις 5% γνωρίζουν νά βράσουν ένα αυγό...».

‘Ο κ. Δήμου έχοντας γνωρίσει τό Πάπιγκο άπό κοντά και έχοντας γράψει γι’ αϋτή τήν έμπειρία του, έχοντας δει, έπίσης, μέ τά ίδια του τά μάτια μιá άνθισμένη κερασιά και έχοντας γράψει γι’ αϋτό τό άριστούργημα τής άνοιξιάτικης φύσης, έχοντας τέλος, ρουφήξει ήδονικά τίς περιγραφές τοϋ Παπαδιαμάντη («ταϋτα όλα βασίζονται επί τής πραγματικότητας») και έχοντας γράψει μέ τόν γνωστό γλαφυρό του τρόπο για τόν «Ρεμβασμό τοϋ Δεκαπενταγούστου», διαθέτει τήν πολυτέλεια νά άποθεώνει τά ήλεκτρονικά μέσα και νά κάνει λόγο για τόν «Παράδεισο τής άυτο-έκφρασης» μέσω τής «μπλογκόσφαιρας».

Τί θά γίνει όμως μέ τά άνεργμάτιστα, όσον

ἀφορᾶ τὴν ἀπτή ἐμπειρία, παιδιά μας ἢ μέ τό ἐνδεχόμενο ὁ διάσημος Ἑλλην blogger «Πιτσιρίκος» νά συμπεριφέρεται ὅπως τὰ «πιτσιρίκια» τῆς κ. Τζιαντζῆ; Μήπως στό προσωπικό blog τοῦ κ. Δήμου θά πρέπει νά παρεισφρήσουν καί ἀποσπάσματα κειμένων ὅπως τό ἀκόλουθο (ἀφιερωμένο ἐξαιρετικά) μέ τὴν παρότρυνση οἱ πολυπληθεῖς «ἐπισκέπτες» του νά κλείνουν κάπου-κάπου τὸν ὑπολογιστή τους, νά θράζουν δυό-τρία αὐγά γιὰ προσφάι καί «νά παίρνουν δίπλα τὰ βουνά, δίπλα τὰ κορφοβούνια»;

«Κάτω στά Βουρλίδια, καθὼς κατηφορίζεις ἀπὸ τίς Βίγλες, ἀνάμεσα Πλατάνη καί Πετρά-

λωνα, σιμά στῆς Γανωτίνας τὸν Μύλον, ἐκεῖ κατεβαίνει τό ρεῦμα χεῖμαρρος, νάμα, δρόσος καί ἴαμα ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις Σειρήνων, καί καλάμη καί χλόη· ἐκεῖ τό ὄμμα ἀπολαύει γωνίαν παραδείσου, καί ἡ ψυχὴ δροσιζεται, ὡς σὺφρων Ἄννα, κινουῦσα τὰ χεῖλη εἰς προσευχὴν, χωρὶς ν' ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς, φωνὴ μυστηριωδῶς ψιθυρίζουσα εἰς τὴν καρδίαν: Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς, θέρος καί ἔαρ, σὺ ἔπλασας αὐτά» (Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, «Τ' Ἀερικό στό δέντρο»).

ΤΟ ΑΓΑΠΗΣΑ ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ Μ' ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ*

Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου

Μία μέρα, ἓνα πρωῒνό, ἐπροχώρησα μόνος μου στό παρθένο δάσος. Ὅλα, δροσισμένα ἀπὸ τὴν πρωῒνὴ δροσιά, λαμπύριζαν στὸν ἥλιο. Βρέθηκα σέ μία χαράδρα. Τὴν πέρασα. Κάθισα σ' ἓνα θράχο. Δίπλα μου κρύα νερά κυλοῦσαν ἤσυχα κι ἔλεγα τὴν εὐχὴ. Ἡσυχία ἀπόλυτη. Τίποτα δέν ἀκουγόταν. Σέ λίγο, μέσα στὴν ἤσυχία ἀκούω μία γλυκιὰ φωνή, μεθυστική, νά ψάλλει, νά ὑμνεῖ τὸν Πλάστη. Κοιτάζω, δέν διακρίνω τίποτα. Τελικά, ἀπέναντι σ' ἓνα κλαδί δλέπω ἓνα πουλάκι· ἦταν ἀηδόνι. Κι ἀκούω τό ἀηδονάκι νά κελαηδάει, νά σχίζεται· μάλλιασε, πού λέμε, ἢ γλώσσα του, φούσκωσε ἀπ' τοὺς λαρυγγισμούς ὁ λαιμός του. Αὐτό τό πουλάκι τό μικροσκοπικό νά κάνει κατὰ πίσω τὰ φτερά του, γιὰ νά ἔχει δύναμη καί νά θγάξει αὐτοὺς τοὺς γλυκύτατους τόνους, αὐτὴ τὴν ὠραία φωνὴ καί νά φουσκώνει ὁ λάρυγγάς του! Πῶ, πῶ, πῶ! Νά ἔχα ἓνα ποτηράκι μέ νερό, γιὰ νά πηγαίνει νά πίνει καί νά ξεδιψάει!

Μοῦ ἤλθαν δάκρυα στά μάτια. Τὰ ἴδια ἐκεῖνα δάκρυα τῆς χάριτος πού κυλοῦσαν ἀβίαστα καί τὰ ὅποια ἀπέκτησα ἀπ' τὸν Γερο-Δημᾶ. Ἦταν ἡ δευτέρα φορὰ πού τὰ δοκίμαζα.

Δέν μπορῶ νά σᾶς μεταφέρω αὐτὰ πού ἔνιωσα. Αὐτὰ πού αἰσθάνθηκα. Σᾶς φανέρωσα ὁμως τό μυστήριό. Καί σκεπτόμουν: «Γιατί τό ἀηδονάκι νά θγάξει αὐτοὺς τοὺς λαρυγγισμούς; Γιατί νά κάνει αὐτὲς τίς τριλλίες; Γιατί νά ψάλλει αὐτό τό ὑπέροχο ἄσμα; Γιατί, γιατί, γιατί... γιατί νά ξελαρυγγιάζεται; Γιατί, γιατί, γιὰ ποιό σκοπό; Μήπως περιμένει νά τό ἐπαινέσει κανεῖς; Ὁχι, βέβαια, ἐκεῖ κανεῖς δέν θά τό κάνει αὐτό». Μόνος μου φιλοσοφοῦσα. Αὐτό τ' ἀπέκτησα μετὰ τό γεγονός μέ τὸν Γερο-Δημᾶ. Πρὶν ἀπ' αὐτό δέν τό ἔκανα. Πόσα δέν μοῦ εἶπε τό ἀηδονάκι! Καί πόσα τοῦ εἶπα μέσ τῆ σιωπῆ: «Ἀηδονάκι μου, ποιός σοῦ εἶπε ὅτι ἐγὼ θά περνοῦσα ἀπὸ δῶ; Ἐδῶ κανεῖς δέν πλησιάζει. Εἶναι τόσο ἀπρόσιτο τό μέρος. Πόσο ὠραία κανεῖς

* Ἀπὸ τό βιβλίο: Γέροντος Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτου, Βίος καί Λόγοι, ἔκδ. Ἱερά Μονή Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2007, σσ. 85-88.

χωρίς διακοπή τό καθήκον σου, τήν προσευχή σου στόν Θεό! Πόσα μοῦ λείεις, ἀηδονάκι μου, πόσα μέ διδάσκεις! Θεέ μου, συγκινοῦμαι. Ἄηδόνι μου, μοῦ δείχνεις μέ τό κελάηδημά σου πῶς νά ὑμνῶ τόν Θεό, μοῦ λές χίλια, πολλά, πάρα πολλά...».

Δέν εἶμαι καλά ἀπό ὑγεία, νά τά πῶ ὅπως τά νιώθω. Θά μπορούσε νά γραφεῖ ἓνα ὀλόκληρο πεζογράφημα. Τό ἀγάπησα πολύ τό ἀηδόνι. Τό ἀγάπησα καί μ' ἐνέπνευσε. Σκέφθηκα: «Γιατί ἐκεῖνο κι ὄχι κι ἐγώ; Γιατί ἐκεῖνο νά κρύβεται καί ὄχι κι ἐγώ;». Καί μοῦ ἤλθε στό νοῦ ὅτι πρέπει νά φύγω, πρέπει νά χαθῶ, πρέπει νά μήν ὑπάρχω. Εἶπα: «Γιατί; Εἶχε αὐτό κόσμο μπροστά του; Ἦξερε ὅτι ἤμωνα ἐγώ καί τ' ἀκουγα; Ποιός τ' ἀκουγε πού ξελαρυγγιαζόταν; Γιατί πήγαινε σέ τέτοια κρυφά μέρη; Ἀλλά κι ἐκεῖνα τ' ἀηδονάκια μέσ στό λόγγο, μέσ στή ρεματιά πού βρισκόντουσαν τή νύκτα καί τήν ἡμέρα, τό βράδυ καί τό πρωί, ποιός τ' ἀκουγε πού ξελαρυγγιαζόντουσαν ὅλα; Καί γιατί τό κάνανε αὐτό τό πρᾶγμα; Καί γιατί πηγαίνανε σέ τέτοια κρυφά μέρη; Γιατί σπάζανε τό λάρυγγά τους; Ὁ σκοπός ἦταν ἡ λατρεία, τό ψάλσιμο στόν Δημιουργό τους, ἡ λατρεία στόν Θεό». Ἔτσι τά ἐξηγοῦσα.

Ὅλ' αὐτά τά θεώρησα ὅτι ἦταν τοῦ Θεοῦ ἄγγελοι, δηλαδή πουλάκια πού δοξάζανε τόν Θεό, τόν Πλάστη τῶν ἀπάντων καί δέν τ' ἀκουγε κανείς. Naί, κρύβονταν, νά μήν τ' ἀκούει κα-

νείς, πιστέψτε με! Δέν τά ἐνδιέφερε νά τ' ἀκοῦνε, ἀλλά ποθοῦσαν μέσ στή μοναξιά, μέσ στήν ἡσυχία, μέσ στήν ἐρημιά, μέσ στή σιωπή νά τ' ἀκούει, ποιός ἄλλος; Ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων, ὁ Δημιουργός τοῦ παντός. Αὐτός πού τούς χάρισε ζωή καί πνοή καί φωνή. Θά ρωτήσετε: «Εἶχανε μυαλό;». Τί νά πῶ, δέν ξέρω ἄν τό ἔκαναν συνειδητά ἢ ὄχι. Δέν ξέρω. Γιατί αὐτά εἶναι πουλάκια. Μπορεῖ τώρα νά εἶναι στή ζωή καί μετὰ νά μήν ὑπάρχουν, ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή. Δέν πρέπει ἐμεῖς νά σκεπτόμαστε διαφορετικά ἀπ' ὅ,τι λέει Ἁγία Γραφή. Ὁ Θεός μπορεῖ νά μᾶς παρουσιάσει ὅτι ὅλοι αὐτοί ἦταν ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς δέν τά ξέρομε αὐτά. Πάντως κρύβονταν, νά μήν ἀκούσει κανείς τή δοξολογία τους.

Ἔτσι καί γιά τούς μοναχούς ἡ ζωή ἐκεῖ, στό Ἅγιον Ὄρος, εἶναι ἄγνωστη. Ζεῖς μέ τόν Γέροντα, τόν ἀγαπάεις. Οἱ μετάνοιες, οἱ ἀσκήσεις, ὅλα γίνονται, ἀλλ' οὔτε τίς θυμάσαι, οὔτε κανείς λέει γιά σένα: «Τί εἶναι αὐτός;». Ζεῖς τόν Χριστό, εἶσαι τοῦ Χριστοῦ. Ζεῖς μέσα σ' ὅλα καί ζεῖς τόν Θεό, ἐν ᾧ τά πάντα ζοῦν καί κινοῦνται ἐν τῷ ὁποίῳ καί διά τοῦ ὁποίου* –εἶναι δικές μου ἑλληνικοῦρες αὐτές. Μπαίνεις μέσ στήν ἄκτιστη Ἐκκλησία καί ζεῖς ἐκεῖ ὡς ἄγνωστος. Κι ἐνῶ ἀναλύεσαι γιά τούς συνανθρώπους σου προσευχόμενος, μένεις ἄγνωστος σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, χωρίς ἴσως ποτέ νά σέ γνωρίσουν.

✠✠✠ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ✠✠✠

Τό τσιπάκι καί οἱ μελλοντικές ταυτότητες

Σέ ὅλες τίς ἐποχές ὑπάρχουν προβλήματα καί ἀντιπαραθέσεις τοῦ κακοῦ μέ τό καλό. Στίς ἡμέρες μας ὁμως ἔχει δημιουργηθεῖ ἓνα παγκόσμιο σύστημα, τό ὁποῖο τείνει νά περισφίξει ἀσφυκτικά ὅλους τούς λαούς τῆς γῆς. Ἐπειδή πιστεύω, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι, ὅτι

τό φαινόμενο εἶναι πρωτίστως πνευματικό καί μάλιστα ἐσχατολογικό, ἐπιθυμῶ νά μεταφέρω τήν ἀγωνία μου, ὅσο καί αὐτῶν πού ἀξιώθηκα νά ἐξομολογῶ, γιά τήν στάση μας ἀπέναντι στή νέα κατάσταση πού δημιουργεῖ τό γνωστό σύστημα τῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Γνωρίζουμε ὅλοι πόσο ἀντιδημοκρατικό καί ἀντισυνταγματικό εἶναι τό πνεῦμα τῆς Συνθή-

* Βλ. α' ἀντίφωνον ἀναβαθμῶν Ὁρθρου Κυριακῆς γ' ἤχου.

κης Σέγγεν για την ένοποίηση (άρχικά) της Ευρώπης, κάτω από μία μυστική «'Αρχή». Δυστυχώς εκόντες-ἄκοντες υπέγραψαν τή συνθήκη αυτή και οι ἄρμόδιοι ἼΑρχοντες τῆς Πατρίδας μας, πράγμα πού από πολλούς χαρακτηρίστηκε ὡς ἐθνική ὑποδούλωση ἄνευ ὄρων. (Ὁ νόμος 2472/1997 δῆθεν «περί προστασίας τοῦ ἀτόμου ἀπό τήν ἐπεξεργασία δεδομένων προσωπικοῦ χαρακτήρα», ὡς γνωστόν, κατοχυρώνει ἀκριβῶς τό ἀντίθετο).

Ἐμπρός σ' αὐτή τήν πραγματικότητα ἡ Ἐκκλησία μας (τότε) ἀντέδρασε δυναμικά. Ἡ Ἱεραρχία μας ὁμόφωνα μέ τόν Μακαριώτατο Πρόεδρό της, ὁ Ἁγιορειτικός κόσμος μέσω τῆς Ἱεραῖς Κοινότητος, Ἱερές Μονές, σύλλογοι, ὀργανώσεις, μεμονωμένα πρόσωπα γενικῆς ἀποδοχῆς μίλησαν κατάλληλα και ἔγραψαν κείμενα διαφωτιστικά και ἀγωνιστικά. Ἀντιπροσωπευτικά θά ἀναφέρω τή διακήρυξη τῆς ἐκτάκτου διπλῆς Ἱεραῖς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους: «Ἐχουμε χρέος νά δηλώσουμε μέ ὀδύνη ἐκ τῶν προτέρων ὅτι, παρά τήν καλή μας συνεργασία μέ τήν Ἑλληνική πολιτεία... μία ἐνδεχόμενη προσπάθεια ἐφαρμογῆς τῆς Συμβάσεως τοῦ Σένγκεν στή χώρα μας, και μάλιστα μέ τό ἀναγκαῖο ἐπακόλουθό της, τήν ἐκδοση ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων και τή χρήση τοῦ Ἐνιαίου Κωδικοῦ Ἀριθμοῦ Μητρώου (ΕΚΑΜ), θά ἔχει ὡς φυσική συνέπεια νά εὔρη ἡ Πολιτεία ὄλους ἀνεξαιρέτως τοῦς Ἁγιορείτας ἀντιμέτωπους ὡς "ἀντιρρησίες συνειδήσεως"». Ἐπίσης, ὁ πολυσέβαστος και ἀείμνηστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, λίγο ἐνωρίτερα ἔγραφε: «Ἐάν τά διαδιδόμενα εἶναι ἀληθῆ και τά νέα δελτία ταυτότητος θά φέρουν, ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς, εἴτε τήν μορφήν τοῦ Βεελζεβούλ εἴτε τοῦ ἀριθμοῦ 666 εἴτε ὀ,τιδήποτε ἄλλο ἀντιχριστιανικό σύμβολο, ἢ ἀκόμη και ἄν θά ἔχουν μόνον τόν ΕΚΑΜ, ἄνευ προηγουμένης νομοθετικῆς διασφαλίσεως τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων και ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου, θά εἴπωμεν ὄχι και πάλιν ὄχι και μυριάκις ὄχι εἰς τά νέα δελτία, ὀ,τιδήποτε και ἄν πρόκειται νά ἀντιμετωπίσωμεν... Ἀκουέτω ταῦτα και Βασιλεύς (Κυβέρνησις)».

Ἦ ὄλα αὐτά λίγα μόλις χρόνια πρίν. Σήμερα; Γιατί τόση σιωπή σχεδόν ἀπό ὄλους; Τό σύ-

στημα και ἡ «'Αρχή» νά προχωρεῖ σταδιακά και συστηματικά («φέτα-φέτα τρώγεται τό σάλαμι»), ἔμεἰς δέ νά... καθεύδουμε σιωπῶντες; Γιατί τόση και συνεχῆς ἀδράνεια και ὑποχώρηση; Τώρα μέ τά διαβατήρια πού φέρουν πλέον τό τσιπάκι (χωρίς τά τρία ἐξάρια, τά ὀποῖα ὑπάρχουν στά διαβατήρια ἄλλων χωρῶν) «γιά λόγους ἀσφαλείας και μόνον», ὄπως διαβεβαίωσε τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἀστυνομίας μέ ἐντολή τοῦ Ἱπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως (αὐτό ἔλειπε, νά τοῦ ὀμολογοῦσε και τά μελλοντικά τους σχέδια!), σέ λίγο μέ τήν κάρτα ὑγείας (κι αὐτή μέ τσιπάκι), στή συνέχεια μέ τήν ἐπιβολή τῆς τραπεζικῆς κάρτας (μέ τήν κατάργηση τῶν σημερινῶν διδλιαρίων). Και τελικά, ὄταν μᾶς συνηθίσουν στή χρήση τῶν μεμονωμένων αὐτῶν καρτῶν, εὔκολα θά μᾶς ἐπιβάλουν τήν ἐνοποίηση ὄλων σέ μία κάρτα, στή **νέα-τελική ταυτότητα μέ τσιπάκι, γιά ὄλες τίς χρήσεις**. Σημειωτέον, ὅτι ἡ Ε.Ε. ἔχει προγραμματίσει νά ἐκδώσει γιά ὄλους τοῦς Ευρωπαϊοῦς πολίτες μέχρι τό 2009 ταυτότητα μέ τσιπάκι, ὄπως πληροφορηθήκαμε ἀπό ἔγκυρη πηγή, ἢ ὀποῖα μᾶς διαβεβαίωσε ὅτι τό τσιπάκι αὐτό –ὄπως και τό τοῦ διαβατηρίου– εἶναι ἕνας πομποδέκτης και συγχρόνως ἕνας ἀποθηκευτικός χῶρος προσωπικῶν στοιχείων, τά ὀποῖα ὑπάρχει δυνατότητα νά ἀλλοιωθοῦν μέ προσθαφαιρέσεις και ἐξ ἀποστάσεως.

Μέ αὐτές τίς πονηρές μεθοδεύσεις, τά προμελετημένα αὐτά σταδιακά δῆματα τῆς «'Αρχῆς», πολύ φοβούμεθα ὅτι τό τελευταῖο δῆμα, τό σφράγισμα, μέ τήν ἐμφύτευση τοῦ τσίπ στό χέρι ἢ στό μέτωπο (ἐννοεῖται ὅτι τό τσίπ αὐτό δέ θά διαφέρει ἀπό ἐκεῖνο τῶν καρτῶν), ὄπως ἀναγράφεται στό διβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως (γ', 16), θά εἶναι πολύ εὔκολότερο. Εἶναι δυνατόν λοιπόν, ὄλες αὐτές ὀι ὑποχωρήσεις-ἐθισμοί μας στό σύστημα και στοῦς στόχους τῆς «'Αρχῆς» νά μῆν ἔχουν ἐπάνω μας συνέπειες; Ἦδη παρατηρεῖται ἀμβλυνση τῆς δυνάμεως ἀντιστάσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Δέν κινδυνεύουμε, λοιπόν, μέ τίς ἐξελίξεις και τίς μεθοδεύσεις πού λαμβάνουν χώρα, ὑποτασσόμενοι ἢ παρασυρόμενοι ἀπό αὐτές, νά στερηθοῦμε και τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄστε νά ὀδηγη-

θοῦμε «ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν», στήν ολοκληρωτική ὑποταγή μας στὸν Ἀντίχριστον;

Ἔχουμε τὴν ταπεινὴ γνώμη ὅτι εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐπειγόντως νὰ μᾶς προβληματίσουν. Στίς ποικίλες ἀντιδράσεις πού εἶναι δυνατόν νὰ υἰοθετήσουμε μεμονωμένα ἢ καὶ συλλογικά, μποροῦμε:

α. Νά τονίζουμε πρὸς κάθε κατεύθυνση, γιὰ ἐνημέρωση τοῦ παραπληροφορημένου δυστυχῶς λαοῦ, τὴν παραδοσιακὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτὰ πού ὀρίζουν τό Εὐαγγέλιο καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τόσων αἰώνων, ὁμολογώντας τὴν ἀλήθεια, πού εἶναι ἀντίθετη πρὸς αὐτὴν πού παρουσιάζουν καὶ διαδίδουν ποικιλῶν μοι σημερινοὶ «ἡγέτες», χωρὶς νὰ δειλιάζουμε γιὰ τυχόν διώξεις («εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν», Ἰω. ιε', 20) καὶ χωρὶς νὰ ἀποτειχιστοῦμε (=ἀποκοποῦμε).

β. Νά στραφοῦμε «ἐν μετανοίᾳ» μέ προσευχὴ καὶ ὑπομονή στὸν Θεό. Αὐτός νὰ δώσει τὴ **λύση**, ὅποτε Αὐτός θέλει: προσωρινὴ ἢ ὀριστική, τοπικὴ ἢ οἰκουμενικὴ. Προσευχὴ ἐντατικὴ, μέ αὐτὸ τό αἴτημα ἀπὸ ὅλους ἐμᾶς, ἀπὸ ὅλους τοὺς συνειδητοὺς Χριστιανούς, διαθέτοντας εἰδικὸ χρόνο γι' αὐτὸ τὸν σκοπό: στὰ σπίτια μας*, στοὺς Ἱερούς Ναοὺς, σέ εἰδικές ἐνοριακές ἀγρυπνίες ἢ καὶ σέ γενικές, σέ κεντρικοὺς μεγάλους Ναοὺς μέ συμμετοχὴ διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Καὶ ὅλα αὐτὰ **ἐπειγόντως**, διότι οἱ Χριστιανοί μας τὰ ἔχουν κυριολεκτικὰ χαμένα, τόσον ἀπὸ τίς κυκλοφοροῦσες ἀντιφατικὲς ἀπόψεις καὶ τίς καινοφανεῖς, νεοεποχικὲς, ὀρθοδοξόηχες ἢ οἰκουμενιστικὲς θεωρίες Πολιτικῶν ἡγετῶν, ΜΜΕ, ἀλλὰ καὶ Ἱεραρχῶν, Ἱερέων-Πνευματικῶν κλπ., ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἀπουσία νέας συλλογικῆς, ὑπεύθυνης καὶ Πατερικῆς ἐνημερώσεως.

Παρακαλοῦμε ὅλους τοὺς ἀνησυχοῦντες Ἕλληνες, ἀρμόδιους καὶ μὴ, νὰ συμβάλουν στήν ὑπερπήδηση τῶν ἐμποδίων καὶ στὴ στερέωση

τῶν πιστῶν στήν Ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας, τὴν Πατερικὴ-παραδοσιακὴ.

Ὁ ἐλάχιστος διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ

π. Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου

Πρεσβύτερος-Ταξιάρχος ἐ.ἀ.

Θεσσαλονίκη

Γέρον Παῖσιος:

**«... Δέν θέλουν νὰ ἀγαπήσουν
τὰ παιδιά τὴν πατρίδα τους»**

Βλέποντας σήμερα τὴν προσπάθεια πού γίνεται ἀπὸ μερικοὺς κύκλους νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ἱστορία ἀλλὰ καὶ τό φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καταθέτω καὶ ἐγὼ κάποια λόγια πού μοῦ εἶχε πεῖ ὁ μακαριστὸς γέροντας Παῖσιος, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τότε πού ἀκόμα δέν εἶχαν ἐκδηλωθεῖ τόσο ἄσχημες ἐπιθέσεις κατὰ τίς πατρίδας καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Ὁ πατὴρ Παῖσιος μοῦ εἶπε: «Παλιὰ στὰ βιβλία βάζαν κανένα ποιματάκι γιὰ τὰ δαντελωτὰ ἀκρογιάλια τῆς πατρίδας καὶ τὸν πανέμορφο γαλάζιο οὐρανό... κ.τ.λ. Αὐτὰ χρειάζονται γιὰ νὰ ἀγαπήσουν τὰ παιδιά τὸν τόπο τους, τὴν πατρίδα τους. Νὰ γεμίσει ἢ καρδιά τους μέ συναισθήματα. Τώρα δέν δάξουν τίποτα, κανένα συναίσθημα, τὰ ἀφήνουν ἄδεια τὰ καημένα τὰ παιδιά, νὰ μὴν μάθουν γιὰ τὴν πατρίδα τους, νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσουν...» Ἐρχονται ἐδῶ καὶ τὰ ρωτῶ: Ποιὸ εἶναι τό ψηλότερο βουνό τῆς Ἑλλάδος; Ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος ποταμός, καὶ μέ κοιτᾶνε μέ ἀπορία. Ἐνῶ, ἂν τοὺς πεῖς γιὰ τὸν ποδοσφαιριστὴ ἢ τὸν τραγουδιστὴ, ξέρουν.

Αὐτὸ τό κάνουν ἐπίτηδες. Γιὰ νὰ μὴν ἀντιδράσουν ὅταν χρειασθεῖ. Θὰ ἔρθουν κάποια στιγμή στό μέλλον μέ καμμία θεωρία καὶ θὰ ποῦν: «σύμφωνα μέ τὰ καινούργια εὐρήματα, αὐτὸς ὁ τόπος δέν σᾶς ἀνήκει, θὰ σᾶς πᾶμε ἄλλοῦ». Ἐ! Τότε αὐτές οἱ ἄδειες ψυχές θὰ ποῦν:

– «Ναί σωστά, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, νὰ πᾶμε

* Μερικοὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν κάνουν στίς 10 τό βράδυ κάθε μέρα, (κατ' ἐλάχιστον 3 μετάνοιες καὶ 33 κόμπους τὴν Εὐχὴ) παρακαλώντας τὸν Θεό νὰ ἀποτρέψει τὰ τεκταινόμενα (καὶ στήν Ἐκκλησία καὶ στήν Πατρίδα μας).

ἄλλου». Κατάλαβες; Αυτό είναι τό σχέδιό τους. Γι' αυτό δέν θέλουν νά ἀγαπήσουν τά παιδιά τήν πατρίδα τους. Για νά μήν ἀντιδράσουν».

Καί σέ κάποια ἄλλη στιγμή εἶπε: «Αὐτό τό κράτος ὄλοι τό πολεμᾶνε! Βάλθηκαν νά τό καταστρέψουν... Ὁ καθέννας μέ τόν τρόπο του... ἄλλος νά μήν πληρώνει φόρο, ἄλλος νά μήν κάνει καλά τήν δουλειά του, τήν ὑπηρεσία του, νά μήν δουλεύει καλά ἡ κρατική μηχανή, νά πάει πίσω τό ἐμπόριο, ἡ οἰκονομία, ὄλα! Θέλουν νά καταστρέψουν τό Ἑλληνικό κράτος! Μασόνοι, αὐτοί πού εἶπες ἐσύ, καί ἄλλοι πολλοί. Ἐάν δέν στηρίξουμε ἐμεῖς αὐτό τό κράτος, ποιός θά τό στηρίξει;».

Σέ ἄλλες στιγμές ἀναφερόμενος στήν πατρί-

δα μας εἶπε «...σήμερα οἱ φίλοι μας θέλουν νά μᾶς τσαλακώσουν λίγο καί οἱ ἐχθροί μας νά μᾶς ξεκάνουν... δέν πειράζει ὁμως, ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τά σχέδιά τους· ἔχει καί ὁ Θεός τά δικά του».

Βέβαια ὁ γέροντας δέν συνιστοῦσε τήν ἀδράνεια ἀλλά ἤθελε νά ἔχουμε μιὰ παλληκαριά καί νά ἀντιδρούμε, νά ὑπερασπιζόμαστε τήν πατρίδα μας καί τήν Ἐκκλησία. «Μετά τόν Μέγα Κωνσταντῖνο», ἔλεγε, «ἔγινε Χριστιανικός ὁ κόσμος. Ναοί, ἰδρύματα, ἐλεύθερη ἡ ἐκκλησία. Ἐχουμε εὐθύνες. Εἶναι δικά μας αὐτά. Αὐτοί τώρα πᾶνε νά τά χαλάσουν ὄλα».

Θανάσης Ρακοβαλῆς
Θεσσαλονίκη

ΕΙΣΗΧΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καταπέλτης γιὰ τό βιβλίο Ἱστορίας ΣΤ' Δημοτικοῦ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐρωτηθεῖσα ἀπό τήν ὑπουργό κ. Γιαννάκου, ξετινάζει –κυριολεκτικά– μέ τρόπο ἐπιστημονικότατο τό βιβλίο τῆς ὁμάδος Ρεπούση. Παραθέτουμε ἐδῶ ἀπό τό ἐκτενές κείμενο τῆς Ἀκαδημίας μόνο τά Συμπεράσματα:

1. Τό βιβλίο πάσχει πρῶτον ὡς βιβλίο ἱστορίας. Οἱ ἀδυναμίες του ἀποκαλύπτουν ὅτι οἱ συγγραφεῖς δέν ἔχουν ἀρκετές ἱστορικές γνώσεις καί καθόλου ἱστορική σκέψη. Οὔτε ἐμπειρία συγγραφεῖς βιβλίων ἔχουν.

2. Πολλές καίριες παραλείψεις γεγονότων καί ἄλλες ἀοριστίες πού ἀπισχναίνουν τήν ἱστορία φαίνονται νά ὀφείλονται στήν ἐπιθυμία συμβολῆς σέ προσπάθεια καλλιέργειας φιλικῶν σχέσεων μέ γειτονικούς λαούς μέ τούς ὁποίους οἱ Ἕλληνες εἶχαν διαφορές καί πολέμησαν κατά τό παρελθόν. Ὁ σκοπός εἶναι εὐρύτητα ἀποδεκτός ἀπό τήν ἑλληνική πλευρά, ἀλλά δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά σβήσουμε τήν ἱστορία μας. Ἀρκεῖ νά μήν προκαλοῦμε μίσος ἐναντίον παλαιῶν ἐχθρῶν καί μέ ἔμφαση νά δηλώνουμε ὅτι παρὰ

τά συμβάντα στό παρελθόν σήμερα συμεριζόμαστε τήν ἰδέα συνάψεως δεσμῶν φιλίας καί συνεργασίας καί ἐργαζόμαστε γι' αὐτήν.

3. Τό βιβλίο δέν φαίνεται νά ἔχει ὄλες τίς ἀπαιτούμενες παιδαγωγικές ἀρετές. Ἐχει, πρῖν διανεμηθεῖ σέ ὄλα τά σχολεῖα τῆς ἐπικράτειας, δοκιμασθεῖ πειραματικά κατά τούς κανόνες πού ἰσχύουν στίς προηγμένες χῶρες;

4. Μέρος τῆς παιδαγωγικῆς βαθμολόγησης ἑνός βιβλίου εἶναι καί ὁ βαθμός πού παίρνει ἡ ἐμφάνισή του. Μιά σύγκρισή του μέ ξένα σχολικά βιβλία εἶναι ἀπογοητευτική. Τό ὑπό κρίση ἔχει σχεδιασθεῖ ἀπό εἰδικό;

5. Πολλοί ἄλλοδαποί μαθητές φοιτοῦν στά σχολεῖα μας, θά μείνουν στήν Ἑλλάδα καί θά γίνουν πολίτες τῆς. Δέν πρέπει νά φροντίζουμε ὥστε καί αὐτοί νά μάθουν σωστά τήν ἱστορία μας;

**Τί διδάσκονται
οἱ Τοῦρκοι μαθητές στό σχολεῖο!
Ὁργιο ἀνθελληνισμοῦ καί ἐπεκτατισμοῦ**

Κάτω ἀπό αὐτόν τόν τίτλο διαβάσαμε στήν

έφημ. *Τό Παρόν* (29.4.2007, σ. 11) τὰ ἐξῆς:

Τή στιγμή πού νεοταξικοί ψευτοεκσυγχρονιστές ἐπιχειροῦν μιὰ πραγματική λοβοτομή στήν ἱστορική μνήμη καί τήν ἑλληνική ἐθνική συνείδηση, εἶναι ἐνδιαφέρον νά δεῖ κανεῖς μιὰ μικρή ἀνθολογία ἀπ' αὐτά πού διδάσκονται οἱ τοῦρκοι μαθητές στά σχολικά βιβλία τους:

● *Ὑπό κατοχή τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου*

«Ὑπό ἑλληνική κατοχή βρίσκονται τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου»! Αὐτό διδάσκονται στό σχολεῖο οἱ τοῦρκοι μαθητές τήν ὥρα πού ἡ Ἑλλάδα διαγράφει τή Σφαγή τῆς Σμύρνης ἀπό τὰ σχολικά της ἐγχειρίδια στό ὄνομα μιᾶς ἀμφιλεγόμενης ἑλληνοτουρκικῆς προσέγγισης...

Ἐνῶ τό βιβλίο Ἱστορίας πού διδάσκονται τὰ Ἑλληνόπουλα στήν Στ' Δημοτικοῦ ἐξυμνεῖ τίς προοδευτικές προσπάθειες τῶν Ὀθωμανῶν νά ἐνισχύσουν τήν Ἐκπαίδευση τῶν Ἑλλήνων κατά τήν Τουρκοκρατία –καί ξεχνάει τό Κρυφό Σχολεῖο–, τό ἀντίστοιχο ἐγχειρίδιο τῆς γείτονος διδάσκει τούς τούρκους μαθητές ὅτι:

— Σελ. 19: «Τά νησιά τοῦ Αἰγαίου βρίσκονται σήμερα ὑπό ἑλληνική κατοχή».

— Σελ. 21: «Ἡ Ἑλλάδα δέν ἔχει τή δύναμη νά διατηρήσει στό Αἰγαῖο τήν εἰρήνη» (!)

— Σελίδα 65: «Ἡ εἰρήνη στή Μέση Ἀνατολή καί ἡ ἀσφάλεια στήν Ἀσία εἶναι δυνατόν νά διατηρηθεῖ μέ τήν ἐπιστροφή αὐτῶν τῶν νησιῶν στήν Τουρκία».

— Σελ. 110: «Ἡ Τουρκία καθόρισε τὰ χωρικά μας ὕδατα στά 6 μίλια τό 1930. Ἔτσι ἡ Χίος, ἡ Μυτιλήνη καί ἡ Σάμος βρίσκονται μέσα στά χωρικά ὕδατα τῆς Τουρκίας. Τό δικαίωμα κυριαρχίας μιᾶς χώρας στά δικά της χωρικά ὕδατα τῆς ἐπιτρέπει νά ἀσκεῖ τὰ ἴδια δικαιώματα στά νησιά πού βρίσκονται σ' αὐτά τὰ ὕδατα».

● *Τουρκικά «δίκαια» στό Αἰγαῖο*

Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἀλιεῦει κάποιος ἀπό τήν πρώτη κιόλας ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου Ἱστορίας (ἔκδοση 1996) τό ὁποῖο διδάσκεται σήμερα συστηματικά στίς μεγαλύτερες τάξεις τοῦ τουρκικοῦ σχολεῖου ὀκταετοῦς ὑποχρεωτικῆς φοίτησης. Τό συγκεκριμένο σύγγραμμα πού τιλοφορεῖται «Τά δίκαια τῆς Τουρκίας στό Αἰγαῖο»

(Ege Denizinde Turk Haklari) καί κυκλοφόρησε γιά πρώτη φορά στή γείτονα τό 1955 μέ τήν ὑπογραφή τοῦ τούρκου καθηγητῆ ἱστορίας Μεχμέτ Σακά, προπαγανδίζεται παράλληλα καί ὡς ἀπαραίτητο ἀνάγνωσμα γιά τίς μεγαλύτερες ἡλικίες.

Ἡ ἱστορία στή γειτονική χώρα ἔχει διαμορφωθεῖ σέ μεγάλο βαθμό ἀπό τόν ἴδιο τόν Κεμάλ Ἀττατούρκ, ὁ ὁποῖος μετά τήν πλήρη ἐπικράτησή του ἐπιδόθηκε σέ μιὰ τεράστια προσπάθεια νά προσδώσει ἱστορική ἐντοπιότητα στό τουρκικό στοιχεῖο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

● *Τοῦρκοι οἱ Μινωῖτες, οἱ Μυκηναῖοι καί οἱ Ἴωνες*

Βάσει τῶν αὐθαιρέτων ἱστορικῶν θεωριῶν, τίς ὁποῖες σήμερα διδάσκονται στίς ἱστορικές ἀκαδημίες καί στίς στρατιωτικές σχολές τῆς Τουρκίας, ὅλοι οἱ πολιτισμοί τοῦ Αἰγαίου —μεταξύ αὐτῶν καί ὁ ἑλληνικός— ἦταν τουρκικῆς προέλευσης. Φτάνουν στόν παραλογισμό νά θεωροῦν Μινωῖτες, Μυκηναῖους, Ἴωνες καί Πελασγούς προτουρκικές φυλές πού κατοικοῦσαν στό Αἰγαῖο. Σύμφωνα μέ αὐτές τίς ἀπίστευτες θεωρίες, οἱ Ἴωνες δέν ἦταν παρά ἓνα μικρό παρακλάδι τοῦ «μεγάλου τουρκικοῦ λαοῦ», τοῦ «μοναδικοῦ πού εἶχε τή δύναμη νά δημιουργεῖ μεγάλα κράτη καί πολιτισμούς»!

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ –τουλάχιστον παράδοξη– ἀνακοίνωση τοῦ Τούρκου ἱστορικοῦ Χασάν Τζεμίλ: «Ὁ κλασσικός ἑλληνικός πολιτισμός δέν εἶναι ἀνεξάρτητος. Ὁ ἑλληνικός πολιτισμός εἶναι Ἴωνικός, ὁ ὁποῖος μέ τή σειρά του γεννήθηκε ἀπό τόν αἰγιακό. Αὐτός ὁ αἰγιακός πολιτισμός τῆς Δυτικῆς Ἀνατολίας, τόν ὁποῖο κληρονόμησε ὁ ἑλληνικός, ἐμπνεύστηκε καί δημιουργήθηκε μόνο μετά τήν ἐπαφή μέ τόν χετιτικό πολιτισμό, πού ἦταν... τουρκικός» (Ege medeniyetinin umumi bir bakis, Ἀγκυρα)

● *Τοῦρκοι ὁ Δημόκριτος, ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Ὀμηρος!*

Ἀκόμη πιό προχωρημένη εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ Σελαχατίν Σαλιζίκ (Turk Yunan iliskileri ve filiki eteria), ὅπου περιλαμβάνονται ἀλλόκοτοι ἰσχυρισμοί, ὅπως ὅτι ὁ ἑλληνικός πολιτισμός

ἤρθε ἀπό τήν Ἀσία καί δέν εἶχε κανένα πρωτότυπο στοιχείο, ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἤρθαν στό Αἶγαίο τό ... 2480 π.Χ. καί ὅτι οἱ Δημόκριτος, Ἡρόδοτος, Ἱπποκράτης, Πυθαγόρας καί Ὅμηρος, ἦταν ὅλοι τους τουρκικῆς καταγωγῆς. Ἡ ἐργασία του ἐγκρίθηκε ἀπό τό τουρκικό ὑπουργεῖο Παιδείας καί διδάσκεται στά τουρκικά σχολεῖα...

«Ἀπαλλάξτε τό παιδί μου ἀπό τό μάθημα Ἱστορίας»

Κάτω ἀπό αὐτόν τόν τίτλο καί μέ ὑπότιτλο *Τό Αἴτημα ἑνός Μικρασιάτη Ἐκπαιδευτικοῦ* διαβάσαμε στήν ἐφημ. *Πρῶτο Θέμα* (25.3.2007, σ. 32) τά ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ κύριε διευθυντά, κύριοι συνάδελφοι,

ἀπαιτῶ τήν ἀπαλλαγὴ τοῦ γιοῦ μου ἀπό τήν παρακολούθηση διδασκαλίας καί ἐκμάθησης τοῦ νέου βιβλίου Ἱστορίας τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ».

Ὁ ἀγανακτισμένος πατέρας ἐκπαιδευτικός, μέ αἴτησή του ζητᾶ ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ σχολείου ἀλλά καί ἀπό τήν ὑπουργό Παιδείας κυρία Μαριέττα Γιαννάκου, νά σεβαστοῦν ἄμεσα τήν ἀπόφασή του. Ὁ Μικρασιάτης κ. Γεώργιος Κακαρελίδης, πατέρας τοῦ 11χρονου Ὀδυσσεά που πηγαίνει ΣΤ' Δημοτικοῦ στήν Πάτρα, μόλις διάβασε τό περιβόητο βιβλίο τῆς Ἱστορίας θώρησε χρέος του νά προστατέψει τόν γιό του.

«Εἶναι ἄδικο τό παιδί μου νά πηγαίνει στό σχολεῖο γιά νά μάθει γράμματα, ὅταν τό κράτος ἀδυνατεῖ νά τοῦ δώσει τά σωστά ἐφόδια. Ἔχω τό περσινό βιβλίο τῆς Ἱστορίας καί μέ αὐτό θά τοῦ μάθω τήν Ἱστορία», λέει ὁ κ. Κακαρελίδης. Ἐστειλε αἴτηση καί στήν κυρία Γιαννάκου, στήν ὁποία ἐπισημαίνει: «Δέν θά δεχτῶ νά παρακολουθήσει τό συγκεκριμένο μάθημα ὁ γιός μου, ἐκτός κι ἂν ἀποσυρθεῖ τό βιβλίο».

Ἀπάντηση δέν ἔχει λάβει ἀκόμη, ἀλλά εἶναι ἀποφασισμένος νά φτάσει μέχρι τήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση: «Θά ζητήσω ἀπό τό ἑλληνικό κράτος ἀποζημίωση γιά λόγους ἠθικῆς καί οὐσιαστικῆς βλάβης ἐάν δέν σεβαστοῦν τήν ἀπόφασή μου».

Μόνο γιά τόν Μωάμεθ ἡ εὐαισθησία τους;

Διαβάζουμε κάτω ἀπό τόν τίτλο «Σύσταση τοῦ ΕΣΡ στήν “Πειραιϊκή Ἐκκλησία”»:

Μισαλλόδοξο θεωρήθηκε τό περιεχόμενο ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς τῆς «Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας», ἀπό τό ΕΣΡ. (Σημ. «Π»: Πρόκειται γιά τό «Ἐθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης»).

Συγκεκριμένα, ἡ ἀπόφαση 150/2007 ἀναφέρει: «Κατά τήν 17.1.2007 καί ἀπό ὥρας 13.00 ἕως 15.00, ἀναγνώστηκε μαρτυρολόγιο ἱερομάρτυρος καί σχολιάστηκε ὁ βίος καί ἡ πολιτεία μαρτύρων. Κατά τήν ἀνάλυση τοῦ θέματος, ὁ ἐκφωνητής εἶπε τά ἑξῆς: «Σέ ὅλους τούς νεομάρτυρες στή διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας, διαπιστώνει κανεῖς μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ὅλοι οἱ μάρτυρες ὁμολογοῦν τό ἴδιο πρᾶγμα: ὁ Ἀλλάχ καί ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπατεώνας».

Ἡ ἀπόφαση θεωρεῖ ὅτι «Πρόκειται περί φράσεων τοῦ προσθηθέντος (sic) ἀπό τόν ραδιοφωνικό σταθμό ἐκφωνητοῦ, οἱ ὁποῖες ἐνδεχομένως νά θεωρηθοῦν ὅτι θίγουν θρησκευτικές μειονότητες. Γιά τήν ἐν λόγω ἐκτροπή ἐνδείκνυται ὅπως ἐπιβληθεῖ στό ραδιοφωνικό σταθμό ἡ κύρωση τῆς συστάσεως. Μειοψήφισαν ὁ Ἀντιπρόεδρος Δημήτρης Χαραλάμπης καί ἐκ τῶν μελῶν ἡ Εὐῆ Δεμίρη κατά τούς ὁποίους θά ἔπρεπε νά ἐπιβληθεῖ ἡ διοικητική κύρωση τοῦ προστίμου τῶν 3.000 εὐρώ».

Τελικά ἐπιβλήθηκε στήν «Πειραιϊκή Ἐκκλησία» ἡ ἠθική κύρωση τῆς σύστασης, ὅπως κατὰ τίς ἐκπομπές τῆς μή προβάλλει μειωτικά, ρατσιστικά, ξενοφοδικά ἢ σεξιστικά μηνύματα καί χαρακτηρισμούς, καθώς καί μισαλλόδοξες θέσεις καί γενικά δέν πρέπει νά θίγονται ἐθνοτικές καί θρησκευτικές μειονότητες καί ἄλλες εὐάλωτες ἢ ἀνίσχυρες πληθυσμιακές μονάδες, μέ ἀπειλή ἐπιβολῆς αὐστηροτέρων κυρώσεων»

Σχόλιο «Π»: Γιατί οἱ ἀρχές αὐτές στήν Ἑλλάδα καί παγκοσμίως δέν δείχνουν τήν ἴδια εὐαισθησία, ὅταν προσβάλλεται δάνασσα μέ δημοσιεύματα, φωτογραφίες, θεατρικά καί κινηματογραφικά ἔργα, τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ; Μήπως τό ἐνδιαφέρον τους

είναι επιλεκτικό και ελαύνεται από σκοπιμότητες;

**‘Η CIA βλέπει τουρκική...
«μειονότητα» στην ‘Ελλάδα**

Τουρκική αλλά και αλβανική και «μακεδονική» μειονότητα στην ‘Ελλάδα ανέκαλυψε φέτος για πρώτη φορά στην ετήσια έκθεσή του το αμερικανικό Στέιτ Νητπάρτμεντ. Για «άλβανική, μακεδονική και τουρκική μειονότητα στην ‘Ελλάδα» μίλησε και ο αμερικανός πρέσβυς στον «Όργανισμό για την ‘Ασφάλεια και την Συνεργασία στην Ευρώπη» (Ο.Α.Σ.Ε.) κ. Κλ. Μπόντ αλλά και ο επιτετραμμένος της αμερικανικής πρεσβείας στην ‘Αθήνα κ. Κάουντρυμαν (βλ. έφημ. ‘Ελεύθερος Τύπος 7.3.2007, σ. 13).

‘Επίσης οι φίλοι μας ‘Αμερικανοί μάς διαμηνύουν ότι θα δάλουν τα Σκόπια στο ΝΑΤΟ με το όνομα «Μακεδονία».

Τό κλειδί για να κατανοήσει κανείς αυτή την αλλαγή είναι ότι οι φίλοι μας χολώθηκαν από την συμφωνία ‘Ελλάδος - Ρωσσίας - Βουλγαρίας για τον πετρελαιαγωγό Μπουργκάς - ‘Αλεξανδρούπολη.

Θά τούς περάσει άφοϋ πιούν λίγο ξύδι ή θά μάς ανάψουν καμιά φωτιά;

**Παρεφθαρμένος σταυρός
από την Μ.Κ.Ο. «‘Αλληλεγγύη»**

Πασχαλινές λαμπάδες παραφίνης με τελείως παραμορφωμένο σταυρό, πού τις συνόδευε, έθεσε σε κυκλοφορία ή Μή Κυβερνητική ‘Οργάνωση (Μ.Κ.Ο) της ‘Εκκλησίας της ‘Ελλάδος «‘Αλληλεγγύη» έφέτος. ‘Η λαμπάδα με τον «σταυρό της αγάπης» –έτσι τον όνόμασαν– διτίθετο αποκλειστικά από τα ‘Ελληνικά Ταχυδρομεία έναντι 8 Ευρώ και 18 Ευρώ, ανάλογα με την συσκευασία. ‘Η διάθεση των λαμπάδων είχε ως σκοπό την οικονομική ενίσχυση της «‘Αλληλεγγύης» στο έργο της.

Θεωρούμε ότι ή «‘Αλληλεγγύη» –πού δεν παύει να είναι μία όργανωση άμεσα συνδεδεμένη με την διοικούσα ‘Εκκλησία, έστω και αν χρηματοδοτείται και από τό κράτους– πρέπει

νά είναι πολύ πιό προσεκτική άλλη φορά.

«Παρένθετες μητέρες»

Πρόσφατα πληροφορηθήκαμε από τις τηλεοπτικές ειδήσεις για τρεις ‘Ελληνίδες γυναίκες, οι όποιες κυοφόρησαν έμβρυα άλλων ζευγαριών πού δεν μπορούσαν να τεκνοποιήσουν. Οι παρένθετες –όπως όνομάζονται– μητέρες θωρήθηκε ότι έπραξαν ύψηλή και θεάρεστη πράξη αγάπης. Αυτό δείχνει, αν μή τι άλλο, τον άλλοτριωμένο τρόπο σκέψης μας. Κανείς δεν κατάλαβε τις κρυμμένες πτυχές του έγωισμού, κανείς δεν μίλησε για την παρεμβολή της «παρένθετης μητέρας» στην ίερή σχέση των γενετικών γονέων και τις πολλαπλές συνέπειες πού ανακύπτουν σε επίπεδο ήθικό, ψυχολογικό, νομικό και κοινωνικό. Τό θέμα χρήζει ιδιαίτερης προσοχής και δεν είναι τυχαίο ότι ή «παρένθετη μητρότητα» άπαγορεύεται στίς περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες.

**«‘Ολυμπος
Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο»**

Μέ αυτόν τον τίτλο είχε συσταθεί τό 1984 σωματείο αρχαιολατρικής - νεοποχίτικης κατευθύνσεως, πού φιλοδοξούσε να δημιουργήσει μία αρχαιοελληνική πόλη στον ‘Ολυμπο. ‘Η κίνηση αυτοπαρουσιαζόταν ως «τελευταία σανίδα σωτηρίας για την αναστήλωση των πεσμένων συνειδήσεως», είχε δηλαδή μεσσιανικό χαρακτήρα (βλ. π. ‘Αντωνίου ‘Αλεβιζοπούλου, «‘Ο ‘Αποκρυφισμός στο φώς της ‘Ορθοδοξίας», σσ. 219 κ.έ.).

Τά χρόνια πέρασαν. Τό μεγαλεπήβολο σχέδιο φάνηκε ότι για κάποιους λόγους ένανάγησε. Τώρα άποδεικνύεται ότι άπλως άνεβλήθη. ‘Οπως διαβάζουμε στην έφημ. *Espresso* (29.4.2007, σ. 24) ήδη τά σχέδια έχουν προχωρήσει για να δημιουργηθεί σε έκταση 5.000 στρεμμάτων στον ‘Ολυμπο όλόκληρη αρχαιοελληνική πόλη με κίονες, αγάλματα, ναούς, «‘Αλεξανδρινή Βιβλιοθήκη», όπου «κάθε κράτος θά διαθέτει τον δικό του χώρο», με «πανεπιστημιακές σχολές» πού θά έξυπηρετούν 8.000 (!) φοιτητές και κα-

θηγητές και θά υποστηρίζονται από 2.000 (!) οικόιες κ.ά. Όπως δηλώνει σέ σχετική συνέντευξή του ό κ. Παῦλος Πισσάνος, έπικεφαλής τής κίνησης, στήν προαναφερθεῖσα έφημερίδα, ή «Νέα Έπτάπολη» στόν Όλυμπο «θά εἶναι ή πόλη τῶν ἀριθμῶν» σχεδιασμένη και μέλλουσα νά λειτουργήσει μέ δάση τίς ἀρχές τοῦ πυθαγορισμοῦ.

Μέλλει νά δοῦμε τί τύχη θά ἔχει τό ἐγχείρημα. Όμως ένα θέμα, πού θά πρέπει νά ἐξετασθεῖ σέ σχέση μέ τό ἀρχαιολατρικό αὐτό σχέδιο, εἶναι ἐκεῖνο τής προστασίας τοῦ πνευματικού περιβάλλοντος. Ό ὄρος αὐτός χρησιμοποιεῖται διεθνῶς. Μάλιστα, πρῖν ἀπό μερικά χρόνια, δικαστήριο στή Γαλλία ἔδικαίωσε τούς κατοίκους μιᾶς περιοχῆς, πού ἀρνήθηκαν νά ἐπιτρέψουν σέ μία νεοεποχίτικη ὀργάνωση νά ἀνεγείρει ένα πυραμιδοειδές οἰκοδόμημα ἐκεῖ, μέ τό σκεπτικό ὅτι ἔτσι θά ἐδλάπτετο τό πολιτιστικό περιβάλλον τής περιοχῆς. Ἡ αἴρεση προσέφυγε κατόπιν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἀλλά και ἐκεῖ δικαιώθηκαν οἱ κάτοικοι μέ τό ἴδιο σκεπτικό.

«Ἡρωϊκός Κροάτης» ὁ σφαγέα Στέπινατς

Ἀμετανόητοι οἱ παπικοί, παρά τίς παγκόσμιες ἀντιδράσεις, ἐξυμνοῦν τόν Κροάτη καρδινάλιο Στέπινατς, τόν σφαγέα 800.000 Σέρβων στή διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου στή Σερβία.

Όπως διαδάζουμε στήν ἐφημ. *Καθολική*, ὄργανο τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν (20.3.2007, σσ. 1 και 4), γιορτάσθηκεν φέτος τά 47 χρόνια ἀπό τόν θάνατο τοῦ Στέπινατς (Ἡ ἀνακήρυξή του σέ ἅγιο ἔγινε τό 1998). Ἡ ἐφημερίδα *Καθολική* προβάλλει ιδιαίτερα τό γεγονός, ἀφιερώνοντας στόν Κροάτη καρδινάλιο μέρος τής 1ης και τής 4ης σελίδος τοῦ τετρασέλιδου φύλλου της.

Και πάλι γιά τόν κ. Πέτρο Κυριακίδη

Τό τελευταῖο σχόλιο τοῦ προηγούμενου τεύχους τής «Π» εἶχε σχέση μέ τόν κ. Πέτρο Κυ-

ριακίδη και τό βιβλιοπωλεῖο του στήν Ἀθήνα (διαφημίζεται ἐπίμονα ἀπό ἐκκλησιαστικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς και περιοδικά). Σήμερα ἐπανερχόμεθα μέ συμπληρωματικά στοιχεία γιά σφαιρική ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας:

Ό ἰδιοκτήτης τοῦ βιβλιοπωλείου, ό κ. Πέτρος Κυριακίδης, πατέρας τοῦ προέδρου τῶν Ἑλλήνων Ρεφλεξολόγων, Μιχάλη Κυριακίδη, διδάσκει –ὅπως και ό γιός του– σέ γνωστή σχολή ἐναλλακτικῶν και ἀποκρυφιστικῶν «σπουδῶν» και ταυτόχρονα και σέ ἐνορία τῶν Ἀθηνῶν. Στό διαφημιστικό ἐντυπο τοῦ ἐναλλακτικοῦ κέντρου διαδάζουμε ὅτι ό κ. Πέτρος Κυριακίδης διδάσκει –μεταξύ ἄλλων– τά μαθήματα «Σύμβουλος αὐτοβελτίωσης» και «Σύμβουλος αὐτοβελτίωσης φυσικῶν θεραπειῶν». Τό περιεχόμενο τῶν μαθημάτων ἐλέγχεται τόσο ἀπό ἐπιστημονική ὅσο και ἀπό ὀρθόδοξη πλευρά. Πῶς μπορεῖ ἕνας ὀρθόδοξος χριστιανός πού ἔχει πάρει ἄδεια νά μιλά σέ ἐνορία τῶν Ἀθηνῶν, νά διδάσκει στούς ὀλιστικούς «θεραπευτές» «βιοενεργειακές μεθόδους αὐτοβελτίωσης, ἀσκήσεις ἀναπνοῆς, αὐτοκοσμογνωστική, εἰρηνικές τέχνες, τεχνικές αὐτοβελτίωσης» κτλ; Και τί δουλειά ἔχουν οἱ ὀμιλίες περὶ ρεφλεξολογίας, βιοενέργειας κτλ. σέ ἕναν ὀρθόδοξο ναό τίς Κυριακές;

Ό κ. Πέτρος Κυριακίδης φέρεται ὅτι διδάσκει και σέ σύλλογο πού ἔχει ἰδρύσει ό ἴδιος και στόν ὁποῖο μετέχουν πολλοί ρεφλεξολόγοι. Ἐπίσης, εἶναι διευθύνων σύμβουλος τής ἐταιρείας βιολογικῶν προϊόντων ΕΒΙΚ, πού ἔχει τά καταστήματα «Βιολογικός Κύκλος», τά ὁποῖα διαφημίζονται ἀπό τό ἐκκλησιαστικό ραδιόφωνο, τήν ἐφημερίδα τής Ἀλληλεγγύης «Ἀλληλέγγυος Πολίτης» και τό περιοδικό «Τόλμη». Καμία ἀντίρρηση φυσικά γιά τά βιολογικά προϊόντα, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι στά καταστήματα δέν διακινοῦνται βιβλία, ἐντυπα και προγράμματα ἀποκρυφιστικῶν μεθόδων, σχολῶν και ὀμάδων. Αὐτή ή προϋπόθεση ἰσχύει ἄραγε πάντα; Ἀπό ὅσο γνωρίζουμε γιά μερικά ἀπό τά ποικιλώνυμα καταστήματα βιολογικῶν προϊόντων, πού ὑπάρχουν στήν Ἀθήνα και ἄλλοῦ, δέν ἰσχύει.

“Ολα αυτά τὰ νεοεποχίτικα μπερδέματα θά πρέπει νά μᾶς κάνουν πιό προσεκτικούς, εἴτε εἴμαστε ἀπλοί χριστιανοί, εἴτε ἔχουμε τό διακόνημα τῆς ἐνημέρωσης τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, μέ τή βοήθεια τοῦ ραδιοφώνου ἢ τοῦ ἔντυπου λόγου. Ἐγαπᾶμε τὰ πρόσωπα, ἀλλά δέν κάνουμε χῶρο γιά τήν πλάνη, ἀκόμα καί ὅταν αὐτό ἔχει κόστος. Καί, φυσικά, δέν εἶναι δυνατόν νά τά γνωρίζουμε ὅλα, ἀπό τή στιγμή ὅμως πού ἐνημερωθήκαμε, ἔχουμε εὐθύνη.

Ἐξελίχθηκε ἡ εὐαισθητοποίηση τῶν ἀρμοδίων.

Ἐπανερχεται ἡ «ἀποκατάσταση» τοῦ Ἰούδα μέ τίς εὐλογίες τοῦ Βατικανοῦ

Διαβάζουμε στήν ἐφημ. *Espresso* (12.03.2007, σ. 8) τὰ ἑξῆς:

Βιβλίο-Ἀπολογία γιά τόν Ἰούδα θά κυκλοφορήσει λίγο πρὶν ἀπό τό Πάσχα καί, μάλιστα, μέ τίς εὐλογίες τοῦ Βατικανοῦ! Ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ πού τόν πρόδωσε γιά τριάντα ἀργύρια ἀλλάζει image ἀπό τόν Βρετανό συγγραφέα Τζέφρι Ἄρτσερ, πού θεωρεῖται μέτρο τοῦ εἴδους! Τό βιβλίο μέ τίτλο «Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα ἀπό τόν Βενιαμίν Ἰσακάρωτη», εἶναι μιὰ σειρά ἀπό δικαιολογίες γιά τή ζωή τοῦ Ἰούδα, ἀλλά καί γιά τήν προδοσία του γραμμένες –ὑποτίθεται– ἀπό τόν γιό του, τόν Βενιαμίν.

Αὐτό τό πόνημα ἔρχεται τή στιγμή πού ὅλο καί περισσότεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Βατικανοῦ ἀφήνουν νά ἐννοηθεῖ ὅτι ὁ Ἰούδας πρέπει νά ἀποκατασταθεῖ ἱστορικά, ἐπειδή τό γεγονός ὅτι παρέδωσε τόν Χριστό στους Ρωμαίους στρατιῶτες στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς ἦταν θέλημα Θεοῦ.

Σέ συνέντευξη πού ἔδωσε τόν περασμένο Ἰανουάριο ὁ ἴδιος ὁ λόρφος Ἄρτσερ, δήλωσε χαρακτηριστικά ὅτι τό βιβλίο του εἶναι ἓνα «εὐαγγέλιο», καί ὅχι νουβέλα». Ἐξήγησε ὅτι στή δική του ἐκδοχή ὁ Ἰούδας δέν κρεμάστηκε καί ὅτι δέν πρόδωσε τόν Χριστό γιά χρήματα, ἀλλά ἀπό ἀπογοήτευση, ἐπειδή ὁ Μεσσίας δέν ἀνέτρεπε τήν ρωμαϊκή κατοχή.

Τό βιβλίο θά παρουσιαστεῖ αὐτή τήν ἔβδομάδα στό Παπικό Ἰνστιτούτο Βίβλου τῆς Ρώ-

μης ἀπό τόν διευθυντή του, πάτερ Στίβεν Πιζάνο. Σύμφωνα μέ πληροφορίες τῶν *Τάϊμς τοῦ Λονδίνου*, ἡ Καθολική Ἐκκλησία λαμβάνει σοβαρά ὑπ’ ὄψιν τῆς τό βιβλίο τοῦ λόρδου Ἄρτσερ ἐπειδή τό συνυπογράφει μέ τόν καθηγητή Φράνσις Τζ. Μολόνι, καταξιωμένο μελετητή καί ἐπικεφαλῆς τοῦ θρησκευτικοῦ τάγματος τῶν Σαλεσιανῶν, στήν Αὐστραλία, πού ἀνήκει στή Διεθνή Θεολογική Ἐπιτροπή τοῦ Βατικανοῦ καί εἶναι προσωπικός φίλος τοῦ Πάπα.

Ὅσο γιά τόν Ἄρτσερ, βάζει τήν «πινελιά» τοῦ προσωπικοῦ του στυλ, ἀλλά καί τοῦ ὀνόματός του, πού ἔχει ἐλκύσει μέχρι τώρα 125 ἑκατομμύρια ἀναγνώστες. Ἀκόμα καί οἱ μισοί ἀπό αὐτούς νά ἀγοράσουν τό βιβλίο, σύμφωνα μέ τούς ἀξιωματούχους τοῦ Βατικανοῦ, θά εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἑκατομμύρια ἄνθρωποι νά διαβάσουν γιά πρώτη φορά στή ζωή τους τό εὐαγγέλιο.

Ἐρευνα Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν: Τό ΚΙΝΗΤΟ ἀκτινοβολεῖ καί ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Παραθέτουμε ἀπό τό Διαδίκτυο (Internet) τὰ ἑξῆς ἀνησυχητικά:

Θανάσιμες ἐπιπτώσεις στήν ὑγεία μπορεῖ νά ἔχει ἡ χρήση τῶν κινητῶν τηλεφώνων ὅπως πιστοποιεῖ μεγάλη ἔρευνα τοῦ τμήματος Βιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ ἔρευνα ξεκίνησε πρὶν ἀπό 8 χρόνια καί βρῖσκεται ἀκόμη σέ ἐξέλιξη, ὡστόσο οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἤδη καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀλόγιστη χρήση τοῦ κινητοῦ μπορεῖ νά προκαλέσει ἀπό καρκίνο τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου ἕως μείωση τῆς γονιμότητας, ἀλλοίωση τοῦ γενετικοῦ ὕλικου καί ἐπιτάχυνση τοῦ «θανάτου τῶν κυττάρων».

Τά κινητά εἶναι ἐπικίνδυνα κοντά στό σῶμα (αὐτί, τσέπες ἐνδυμάτων) καί γιά πολλά λεπτά κάθε ἡμέρα καί πρέπει ἐπιτέλους νά πάψει ὁ μῦθος ὅτι δέν κάνουν κακό στήν ὑγεία μας», τονίζει ὁ καθηγητής κ. Λουκάς Μαργαρίτης.

Ὅπως ὑπογραμμίζεται στήν ἔρευνα, ἐάν τό κινητό τοποθετηθεῖ στό αὐτί κατά τή διάρκεια τῆς συνομιλίας, τότε μέρος τῆς ἀκτινοβολίας εἰσέρχεται στόν ἐγκέφαλο καί ἀπορροφᾶται

από τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου.

Σέ περίπτωση πού τό ἔχουμε σέ κάποιο σημείο τοῦ σώματος, στήν τσέπη ἢ τό κρατᾶμε στά χέρια, τότε ἡ ἀκτινοβολία θά ἀπορροφηθεῖ ἀπό τὰ κύτταρα ἀρχίζοντας ἀπό τήν ἐπιδερμίδα καί προχωρώντας πρὸς τὰ μέσα.

«Οἱ ἐπιπτώσεις καί στίς δύο περιπτώσεις ἐξαρτῶνται ἀνάλογα μέ τό ποιούς ἰστούς θά προσβάλει ἡ ἀκτινοβολία, τήν καρδιά γιά παράδειγμα, ἢ τὰ γεννητικά ὄργανα κ.ἄ.», τονίζει ὁ κ. Μαργαρίτης.

Στήν ἑλληνική ἀγορά κυκλοφοροῦν αὐτοκόλλητα τὰ ὁποῖα διαφημίζονται ὅτι παρέχουν προστασία τοῦ χρήστη ἀπό τήν ἀκτινοβολία. Ὅπως ὁμως δηλώνει ὁ κ. Μαργαρίτης, «οἱ μετρήσεις μας δέν ἔχουν δείξει κάτι τέτοιο».

● Παιδιά καί κινητό

Τά παιδιά, ἀλλά κυρίως οἱ γονεῖς, ἐπιβάλλεται νά ἐνημερωθοῦν πὸς τό κινητό εἶναι ἕνας πομπός πού ὅταν λειτουργεῖ ἐκπέμπει ἀκτινοβολία, σέ κάποιες περιπτώσεις ἰδιαίτερα μεγάλης ἰσχύος.

Εἶναι σχεδόν ἀδύνατο νά προβλεφθεῖ τί θά συμβεῖ σέ μεγάλο δάθος χρόνου ἂν τό παιδί χρησιμοποιοῦν τό κινητό πολλές ὥρες τήν ἡμέρα, ὅχι ἀπαραίτητα γιά νά μιλά, ἀλλά γιά νά στέλνει μηνύματα, εἰκόνες ἢ βίντεο, ἢ ἀκόμη γιά νά παίξει τὰ ἠλεκτρονικά παιχνίδια πού προσφέρουν οἱ συσκευές. Σέ κάθε περίπτωση, ὁ πομπός τῆς ἀκτινοβολίας βρῖσκεται στά χέρια του.

Πρέπει νά ἀποφεύγεται τελείως ἡ χρήση τοῦ στό αὐτί παρά μόνο γιά ἐπείγουσες περιπτώσεις καί γιά μικρή διάρκεια (μισό ἕως ἕνα λεπτό τήν ἡμέρα).

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐκδότης τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.
Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί
ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.